FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (tredje avdelningen)
den 14 november 2002 *

I de förenade målen T-94/00, T-110/00 och T-159/00,

Rica Foods (Free Zone) NV, Oranjestad (Aruba), företrätt av advokaten G. van der Wal, med delgivningsadress i Luxemburg,

Free Trade Foods NV, Curaçao (Nederländska Antillerna),

Suproco NV, Curaçao,

företrädda av advokaterna M. Slotboom och J. Coumans, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

* Rättegångsspråk: nederländska.

med stöd av

Konungariket Nederländerna, företrätt av J. van Bakel och H. Sevenster, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av T. van Rijn, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

med stöd av

Konungariket Spanien, företrätt av N. Díaz Abad, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient i samtliga mål,

och av

Republiken Frankrike, företrädd av G. de Bergues och L. Berheim, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient i målen T-94/00 och T-110/00,

angående dels en talan om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 465/2000 av den 29 februari 2000 om införande av skyddsåtgärder rörande import från utomeuropeiska länder och territorier av sockerprodukter som omfattas av kumulation mellan EG och ULT (EGT L 56, s. 39), dels en skadeståndstalan,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden M. Jaeger samt domarna K. Lenaerts och J. Azizi, justitiesekreterare: byrådirektören J. Plingers,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter förhandlingen den 14 mars 2002,

följande

Dom

Den gemensamma organisationen av marknaden för socker

1 Genom förordning (EG) nr 2038/1999 av den 13 september 1999 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker (EGT L 252, s. 1) kodifierade rådet förordning (EEG) nr 1785/81 av den 30 juni 1981 genom vilken organisationen inrättades (EGT L 177, s. 4; svensk specialutgåva, område 3, volym 13, s. 110), eftersom den förordningen hade ändrats vid flera tillfällen. Syftet med organisationen är att reglera den gemensamma marknaden för socker för att öka antalet arbetstillfällen och höja sockerproducenternas livskvalitet.

2 Det är endast den produktion som omfattas av de nationella produktionskvoter (A- och B-kvoterna) som rådet tilldelar varje medlemsstat, i förevarande fall med stöd av förordning nr 2038/1999, och som staten därefter delar upp mellan de nationella producenterna som främjas genom gemenskapens garantipriser. En högre produktionsavgift tas ut för det socker som omfattas av B-kvoten (B-socker) än för det som omfattas av A-kvoten (A-socker). Det socker som inte omfattas av A- och B-kvoterna kallas för C-socker och får endast säljas i Europeiska gemenskapen efter att ha slagits samman med nästa säsongs A- och B-kvoter.

3 Vid export av annat socker än C-socker till länder utanför gemenskapen betalas exportbidrag ut med stöd av artikel 18 i förordning nr 2038/1999. Export-

bidragen motsvarar skillnaden mellan priset på socker på gemenskapsmarknaden och priset på världsmarknaden.

4 Mängden socker som kan exporteras med exportbidrag och den högsta tillåtna summan av exportbidrag per år regleras i världshandelsorganisationens avtal (WTO) (nedan kallade WTO-avtalen), i vilka gemenskapen är part (rådets beslut 94/800/EG av den 22 december 1994 om ingående, på Europeiska gemenskapens vägnar — vad beträffar frågor som omfattas av dess behörighet — av de avtal som är resultatet av de multilaterala förhandlingarna i Uruguayrundan (1986—1994), EGT L 336, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 38, s. 3). Senast från och med regleringsåret 2000/2001 skall mängden socker som kan exporteras med exportbidrag och den högsta tillåtna summan av bidragen begränsas till 1 273 500 ton respektive 499,1 miljoner euro. Detta utgör en minskning med 20 respektive 36 procent jämfört med siffrorna för regleringsåret 1994/1995.

Förbindelserna med ULT

5 Gemenskapens verksamhet skall enligt artikel 3.1 s EG innefatta associering av utomeuropeiska länder och territorier (ULT) "i syfte att öka handeln och att gemensamt främja den ekonomiska och sociala utvecklingen".

6 Nederländska Antillerna och Aruba ingår i ULT.

7 Dessa länders associering med gemenskapen regleras i EG-fördragets fjärde del.

8 Rådet har antagit flera beslut avseende associeringen av ULT med gemenskapen med stöd av artikel 187 EG. Den 25 juli 1991 antog rådet beslut 91/482/EEG (EGT L 263, s.1; svensk specialutgåva, område 11, volym 18, s. 3). Detta beslut är enligt artikel 240.1 i beslutet tillämpligt under en tioårsperiod från och med den 1 mars 1990.

9 Olika bestämmelser i beslut 91/482 har ändrats genom rådets beslut 97/803/EG av den 24 november 1997 om revidering efter halva giltighetstiden av beslut 91/482 (EGT L 329, s. 50) (nedan kallat ULT-beslutet tillsammans med beslut 91/482). Den 25 februari 2000 antog rådet beslut 2000/169/EG om förlängning av ULT-beslutets giltighetstid (EGT L 55, s. 67) till och med den 28 februari 2001.

10 I artikel 101.1 i ULT-beslutet föreskrivs följande:

"Produkter med ursprung i ULT skall importeras till gemenskapen utan importtull."

11 I artikel 102 i samma beslut föreskrivs följande:

"Utan att det påverkar tillämpningen av artik[el] 108b skall gemenskapen inte tillämpa kvantitativa restriktioner på import av varor med ursprung i ULT eller åtgärder med motsvarande verkan."

12 I artikel 108.1 första strecksatsen i ULT-beslutet hänvisas till beslutets andra bilaga (nedan kallad bilaga II) för definitionen av begreppet ursprungsvaror och de metoder för administrativt samarbete som är relaterade till detta. Enligt artikel 1 i denna bilaga skall en vara anses ha sitt ursprung i ULT, gemenskapen eller staterna i Afrika, Västindien och Stilla havet (nedan kallade AVS-staterna) om den antingen helt har producerats eller i tillräcklig grad behandlats eller bearbetats där.

13 Artikel 3.3 i bilaga II innehåller en uppräkning av de verksamheter som skall anses som otillräcklig bearbetning eller behandling för att en produkt från bland annat ULT skall tilldelas status som ursprungsvara.

14 I artikel 6.2 i bilaga II föreskrivs emellertid följande: "När varor som helt framställs inom gemenskapen eller AVS-staterna bearbetas eller behandlas i ett ULT skall de anses som helt framställda i ULT." Det är här fråga om "regler om kumulation av ursprung mellan EG och ULT och mellan AVS och ULT".

15 Enligt artikel 6.4 i bilaga II är dessa regler om kumulation av ursprung mellan EG och ULT och mellan AVS och ULT tillämpliga på "all bearbetning eller behandling, utförd i ULT, däribland de operationer som är uppräknade i artikel 3.3".

16 Genom beslut 97/803 (se punkt 9 ovan) har bland annat artikel 108b införts i ULT-beslutet. I den nämnda artikelns första punkt föreskrivs att "... den kumulation av ursprung mellan AVS och ULT som avses i artikel 6 i bilaga II [skall] tillåtas för en årlig kvantitet på 3 000 ton socker". Tillämpningen av regeln om kumulation av ursprung mellan EG och ULT begränsades däremot inte genom beslut 97/803.

Skyddsåtgärder vidtagna mot import av socker och av blandningar av socker och kakao som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT

17 Den 15 november 1999 antog kommissionen, med stöd av artikel 109 i ULT-beslutet, förordning (EG) nr 2423/1999 om införande av skyddsåtgärder rörande socker med KN-nummer 1701 och blandningar av socker och kakao med KN-nummer 1806 10 30 och 1806 10 90, med ursprung i ULT (EGT L 294, s. 11). Genom denna förordning, som är giltig till och med den 29 februari 2000, har importen av socker som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT underkastats ett system för minimipriser och importen av blandningar av socker och kakao (nedan kallade blandningarna) med ursprung i ULT underkastats sådan gemenskapsövervakning som föreskrivs i artikel 308d i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 253, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1).

18 Den 29 februari 2000 antog kommissionen, också med stöd av artikel 109 i ULT-beslutet, förordning (EG) nr 465/2000 om införande av skyddsåtgärder rörande import från ULT av sockerprodukter som omfattas av kumulation mellan EG och ULT (EGT L 56, s. 39) (nedan kallad den ifrågasatta förordningen).

19 I artikel 1 i den ifrågasatta förordningen föreskrivs följande:

"För produkter med KN-numren 1701, 1806 10 30 och 1806 10 90 som omfattas av den kumulation av ursprung mellan EG och ULT som avses i artikel 6 i bilaga II till [ULT-beslutet] skall en kvantitet på 3340 ton socker tillåtas under tillämpningsperioden för denna förordning.

För att inte denna mängd skall överskridas skall hänsyn tas till sockerhalten för andra importerade produkter än oförädlat socker."

20 Enligt artikel 2 i den ifrågasatta förordningen krävs importlicens vid import av de produkter som avses i artikel 1. Denna licens utfärdas i enlighet med de villkor som uppställs i artiklarna 2—6 i kommissionens förordning (EG) nr 2553/97 av den 17 december 1997 om bestämmelser för utfärdande av importlicenser för vissa produkter med KN-numren 1701, 1702, 1703 och 1704 som omfattas av kumulation av ursprung mellan AVS-länderna och ULT (EGT L 349, s. 26), vilka skall gälla i tillämpliga delar.

21 Avslutningsvis föreskrivs i artikel 3 att den ifrågasatta förordningen träder i kraft samma dag som den offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*, det vill säga den 1 mars 2000, och att den är tillämplig till och med den 30 september 2000.

Förfarandet

22 Sökandena i målen T-94/00, T-110/00 och T-159/00 har genom ansökningar, som inkom till förstainstansrättens kansli den 19 april, den 28 april respektive den 9 juni 2000, väckt talan dels om att den ifrågasatta förordningen skall ogiltigförklaras, dels om att skadestånd skall utgå. Samtliga sökande är företag med säte i ULT (Aruba och Nederländska Antillerna), som behandlar socker.

23 Genom särskilda handlingar som inkom till förstainstansrättens kansli den 22 april respektive den 28 april 2000 ansökte sökandena i målen T-94/00 och T-110/00 om att förstainstansrätten skulle besluta om uppskov med verkställigheten av den ifrågasatta förordningen eller föreskriva någon annan interimistisk åtgärd till skydd för sökandenas intressen.

24 Konungariket Spanien och Konungariket Nederländerna ansökte, genom handlingar som inkom till förstainstansrättens kansli den 11 maj och den 15 juni 2000, i enlighet med artikel 115 i förstainstansrättens rättegångsregler om att få intervenera i mål T-94/00 respektive mål T-110/00 till stöd för kommissionens och sökandenas yrkanden. Ordföranden på förstainstansrättens tredje avdelning biföll dessa ansökningar genom beslut av den 11 juli respektive den 12 juli 2000.

25 Genom beslut av den 12 juli 2000 i de förenade målen T-94/00 R och T-110/00 R, Rica Foods och Free Trade Foods mot kommissionen (inte publicerat i rättfallssamlingen) förordnade förstainstansrättens ordförande dels om uppskov med verkställigheten av den ifrågasatta förordningen vad avser sökandena i målen T-94/00 R och T-110/00 R, dels om att kommissionen upp till en gräns på 4 995 ton skulle fastställa vilken kvantitet sockerprodukter som omfattas av kumulation mellan EG och ULT som fortfarande får importeras till gemenskapen fram till den 30 september 2000 av var och en av sökandena i det interimistiska förfarandet, samt vilka villkor som skall gälla för import av dessa produkter.

26 Genom särskild handling, som inkom till förstainstansrättens kansli den 14 juli 2000, ansökte även sökanden i mål T-159/00 om att förstainstansrätten skulle besluta om uppskov med verkställigheten av den ifrågasatta förordningen eller föreskriva en annan interimistisk åtgärd till skydd för sökandens intressen.

27 Genom beslut av den 8 augusti 2000 i mål T-159/00 R, Suproco mot kommissionen (inte publicerat i rättfallssamlingen), förordnade förstainstansrättens ordförande dels om uppskov med verkställigheten av den ifrågasatta förordningen vad avser sökanden i mål T-159/00 R, dels om att kommissionen skulle ge sökanden tillstånd att importera 400 ton sockerprodukter som omfattas av kumulation mellan EG och ULT fram till den 30 september 2000 och fastställa villkoren för importen av dessa produkter.

28 Konungariket Spanien inkom den 10 augusti 2000 med en interventionsinlaga i målen T-94/00 och T-110/00, över vilken parterna i målen har beretts tillfälle att yttra sig.

29 Konungariket Spanien ansökte samma dag, i enlighet med artikel 115 i förstainstansrättens rättegångsregler, om att få intervenera i mål T-159/00 till stöd för kommissionens yrkanden. Ordföranden på förstainstansrättens tredje avdelning biföll ansökan genom beslut av den 22 september 2000.

30 Genom handlingar som inkom till förstainstansrättens kansli den 22 september 2000 ansökte Republiken Frankrike om att få intervenera i målen T-94/00 och T-110/00 till stöd för kommissionens yrkanden.

31 Konungariket Nederländerna inkom den 6 oktober 2000 med en interventionsinlaga i målen T-94/00 och T-110/00, över vilken parterna i målen har beretts tillfälle att yttra sig.

32 Ordföranden på förstainstansrättens tredje avdelning biföll genom beslut av den 16 oktober 2000 Republiken Frankrikes ansökan om att få intervenera i målen T-94/00 och T-110/00. Republiken Frankrike har emellertid inte inkommit med en interventionsinlaga.

33 Genom skrivelser av den 16 oktober respektive den 23 oktober 2000 ansökte sökandena i målen T-110/00 och T-159/00 om konfidentiell behandling av vissa uppgifter i sökandenas replik i förhållande till de intervenerande parterna.

34 Konungariket Spanien inkom den 10 november 2000 med en interventionsinlaga i mål T-159/00, över vilken parterna i målet har beretts tillfälle att yttra sig.

35 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 22 november 2000 ansökte Konungariket Nederländerna, i enlighet med artikel 115 i förstainstansrättens rättegångsregler, om att få intervenera i mål T-159/00 till stöd för sökandens yrkanden.

36 Ordföranden på förstainstansrättens tredje avdelning biföll den 5 mars 2001 Konungariket Nederländernas ansökan om att få intervenera i mål T-159/00 och ansökningarna om konfidentiell behandling i målen T-110/00 och T-159/00.

37 Konungariket Nederländerna inkom den 8 maj 2001 med en interventionsinlaga i mål T-159/00, över vilken parterna i målet har beretts tillfälle att yttra sig.

38 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (tredje avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet. Som en åtgärd för processledning enligt artikel 64 i rättegångsreglerna ställdes vissa skriftliga frågor till parterna. Dessa besvarades inom den föreskrivna fristen.

39 Parterna utvecklade sin talan och svarade på frågor från förstainstansrätten vid förhandlingen den 14 mars 2002. Sökanden i mål T-94/00 avstod vid förhandlingen från att åberopa den invändning om rättsstridighet som hade gjorts i ansökan avseende förordning nr 2553/97.

40 Genom skrivelser av den 26 mars 2002 uppgav sökandena i målen T-110/00 och T-159/00 att de avstår från att åberopa grunden om att avtalet om skyddsåtgärder (WTO-GATT 1994), som ingicks inom ramen för de multilaterala förhandlingarna i Uruguayrundan (1986—1994) (EGT L 336, 1994, s. 184; svensk specialutgåva, område 11, volym 38, s. 186) (nedan kallat avtalet om skyddsåtgärder), har åsidosatts. Denna grund hade åberopats av sökandena i samband med talans väckande. Samma sökande avstod dessutom från att åberopa argumentet om att kommissionen har åsidosatt proportionalitetsprincipen eftersom den ifrågasatta förordningen inte var ägnad att, undantagsvis och tillfälligt, bemöta särskilda svårigheter. Sökandena avstod också från att åberopa argumentet om åsidosättande av proportionalitetsprincipen. Detta argument hade framförts inom ramen för invändningen om rättsstridighet avseende förordning nr 2553/97.

41 Efter att ha berett parterna tillfälle att yttra sig om en eventuell förening av målen beslutar förstainstansrätten att målen T-94/00, T-110/00 och T-159/00 skall förenas vad gäller domen.

Parternas yrkanden

42 I mål T-94/00 har sökanden och Konungariket Nederländerna yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara den ifrågasatta förordningen,

— fastställa att gemenskapen är ansvarig för den skada som sökanden har åsamkats till följd av att importen av de produkter som avses i den ifrågasatta förordningen har omöjliggjorts eller begränsats genom förordningen sedan

den 1 mars 2000, att parterna vid ett senare tillfälle skall ta ställning till omfattningen av nämnda skada och att förfarandet, om parterna inte kan enas i denna fråga, skall fullföljas inom en tidsfrist som fastställs av förstainstansrätten i syfte att fastställa skadans omfattning samt, åtminstone, förplikta gemenskapen att utge ett preliminärt skadestånd vars slutgiltiga storlek skall uppskattas vid ett senare tillfälle,

— i andra hand förplikta gemenskapen att utbetala ett skadestånd som förstainstansrätten finner skäligt jämte en årlig ränta på 8 procent från och med den dag då talan väcktes till dess betalning sker,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

43 I målen T-110/00 och T-159/00 har sökandena och Konungariket Nederländerna yrkat att förstainstansrätten skall

— fastställa att talan kan upptas till sakprövning,

— ogiltigförklara den ifrågasatta förordningen,

— fastställa att gemenskapen är ansvarig för den skada som sökandena har åsamkats till följd av antagandet av den ifrågasatta förordningen, att parterna skall ta ställning till skadans storlek och att förfarandet, om parterna inte kan enas i denna fråga, skall återupptas inom en tidsfrist som fastställs av förstainstansrätten i syfte att fastställa skadans omfattning samt, åtminstone, förplikta gemenskapen att utge ett preliminärt skadestånd jämte ränta vars slutgiltiga storlek skall uppskattas vid ett senare tillfälle,

— i andra hand, förplikta gemenskapen att utge ersättning vars storlek skall fastställas av förstainstansrätten i överensstämmelse med rätt och billighet, jämte gällande ränta från och med den dag då talan väcktes till dess betalning sker,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

44 Kommissionen och Konungariket Spanien respektive Republiken Frankrike har i målen T-94/00, T-110/00 och T-159/00 respektive målen T-94/00 och T-110/00 yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan,

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Talan om ogiltigförklaring

1. *Upptagande till sakprövning*

45 Kommissionen har med stöd av Konungariket Spanien och Republiken Frankrike motsatt sig att talan om ogiltigförklaring tas upp till sakprövning. Kommissionen har anfört att sökandena inte är personligen berörda av den ifrågasatta

förordningen i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG. Enligt kommissionen berör förordningen inte sökandena på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra befintliga och framtida företag som producerar socker eller blandningar i ULT (domstolens dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62, Plaumann mot kommissionen, REG 1963, s. 197, s. 223, svensk specialutgåva, volym 1, s. 181, s. 185, förstainstansrättens dom av den 14 september 1995 i de förenade målen T-480/93 och T-483/93, Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-2305, punkt 66).

46 Förstainstansrätten erinrar om att varje fysisk eller juridisk person enligt artikel 230 fjärde stycket EG har rätt att väcka talan mot beslut som är riktade till honom och mot beslut som, även om de utfärdats i form av förordningar eller riktats till en annan person, direkt och personligen berör honom.

47 Förstainstansrätten konstaterar att den ifrågasatta förordningen är allmänt tillämplig. Skyddsåtgärderna i densamma gäller nämligen allmänt för import till gemenskapen av socker som omfattas av reglerna om kumulation av ursprung mellan EG och ULT. Bestämmelserna är tillämpliga oavsett om sockret importeras i obearbetat tillstånd eller i en blandning.

48 Den ifrågasatta förordningens allmänna karaktär utesluter emellertid inte i sig att den kan beröra vissa fysiska eller juridiska personer direkt och personligen (se domstolens dom av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorniu mot rådet, REG 1994, s. I-1853, punkt 19, svensk specialutgåva, volym 15, s. 141, förstainstansrättens dom i det ovan i punkt 45 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, punkt 66, och av den 13 december 1995 i de förenade målen T-481/93 och T-484/93, Exporteurs in Levende Verkens m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-2941, punkt 50).

49 Förstainstansrätten konstaterar att de tre sökandena, som alla exporterar sådana produkter som avses i den ifrågasatta förordningen till gemenskapen, direkt berörs av rättsakten. Den ifrågasatta förordningen lämnar nämligen inget utrymme för skönsmässiga bedömningar åt de myndigheter i medlemsstaterna som har att tillämpa förordningen.

50 Vad därefter gäller frågan huruvida sökandena berörs personligen av den ifrågasatta förordningen, erinrar förstainstansrätten om att det, för att en fysisk eller juridisk person skall anses vara personligen berörd av en rättsakt som är allmänt tillämplig, är nödvändigt att rättsakten i fråga angår personen på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för denne eller på grund av en faktisk situation som särskiljer denna person från varje annan person (domen i det ovan i punkt 45 nämnda målet Plaumann mot kommissionen, förstainstansrättens dom av den 17 januari 2002 i mål T-47/00, Rica Foods mot kommissionen, REG 2002, II-113, punkt 38).

51 Sökandena har hävdat att de berörs personligen av den ifrågasatta förordningen eftersom kommissionen hade en rättslig skyldighet att undersöka sökandenas särskilda situation före antagandet av den nämnda rättsakten (domen av den 14 september 1995 i det ovan i punkt 45 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, punkt 70).

52 Kommissionen har invänt att sökandena, trots denna skyldighet, inte berörs personligen av den ifrågasatta förordningen. Kommissionen har anfört att den ifrågasatta förordningen inte har hindrat sökandena från att, helt eller delvis, fullfölja vissa avtal (domstolens dom av den 17 januari 1985 i mål 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen, REG 1985, s. 207, punkt 19). Vid förhandlingen hänvisade kommissionen också till domstolens dom av den 22 november 2001 i mål C-451/98, Antillean Rice Mills mot rådet (REG 2001, s. I-8949).

53 Det är viktigt att erinra om att den omständigheten att kommissionen på grund av särskilda bestämmelser är skyldig att ta hänsyn till de följder som den rättsakt som den har för avsikt att anta kan få för vissa enskildas situation kan innebära att de senare särskiljs (domstolens dom av den 11 februari 1999 i mål C-390/95 P, Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. I-769, punkterna 25—30, och i det ovan i punkt 52 nämnda målet Antillean Rice Mills mot rådet, punkt 57, förstainstansrättens dom av den 14 september 1995 i det ovan i punkt 45 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl mot kommissionen, punkt 67, och i det ovan i punkt 50 nämnda målet Rica Foods mot kommissionen, punkt 41).

54 Domstolen och förstainstansrätten har i denna fråga slagit fast att det följer av artikel 109.2 i ULT-beslutet att kommissionen, om omständigheterna i det enskilda fallet tillåter det, är skyldig att undersöka vilka negativa återverkningar ett beslut om att vidta skyddsåtgärder med stöd av artikel 109.1 i ULT-beslutet kan få på ekonomin i berörda ULT och för de berörda företagen (domen av den 11 februari 1999 i det ovan i punkt 53 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, punkt 25, och av den 14 september 1995 i det ovan i punkt 45 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, punkt 70).

55 Eftersom den ifrågasatta förordningen antogs med stöd av artikel 109.1 i ULT-beslutet var kommissionen skyldig att ta hänsyn till de konsekvenser som de planerade skyddsåtgärderna kunde få för berörda ULT och de berörda företagen.

56 Det räcker emellertid inte att konstatera att det föreligger en sådan skyldighet för att visa att företagen som påverkas av skyddsåtgärderna som vidtagits med stöd av artikel 109.1 i ULT-beslutet personligen berörs av dessa, i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG (domen i det ovan i punkt 52 nämnda målet Antillean Rice Mills mot rådet, punkt 60). För att sökandeföretagens talan skall kunna tas upp till prövning krävs att dessa visar att de berörs av skyddsåtgärden på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer (domen i det ovan i punkt 52 nämnda målet Antillean Rice Mills mot rådet, punkt 62).

57 Av rättspraxis framgår att företag som redan har ingått avtal som skall fullgöras under den period som skyddsåtgärden tillämpas och vars fullföljande helt eller delvis hindras av skyddsåtgärden är personligen berörda i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG (domen i det ovan i punkt 52 nämnda målet Piraiki-Patraiki m.fl mot kommissionen, punkterna 28, 31 och 32, och i det ovan i punkt 52 nämnda målet Antillean Rice Mills mot rådet, punkt 61).

58 De tre sökandena — som i egenskap av företag med säte i ULT och verksamhet inom den sektor som avses i den ifrågasatta förordningen skall anses vara berörda av densamma — har gjort gällande att förordningen har hindrat dem från att fullfölja vissa avtal.

59 På begäran av förstainstansrätten har sökanden i mål T-94/00 den 7 december 2001 företett två avtal daterade den 2 december 1999. Det första avtalet gällde en leverans av 6 000 ton socker under perioden december år 1999—maj år 2000, det andra en leverans av 12 000 ton under perioden januari—december år 2000. Sökanden har också företett ett avtal av den 18 augusti 1999 gällande en leverans av 7 500 ton under perioden januari—juni år 2000.

60 Kommissionen anser emellertid att det är fråga om ramavtal i vilka exakta uppgifter om leveransdatum saknas. Enligt kommissionen har sökanden inte visat att specifika beställningar inte har kunnat verkställas till följd av den ifrågasatta förordningen och därmed inte heller att sökanden personligen berörs av förordningen.

61 Förstainstansrätten konstaterar att det framgår av de avtal som sökanden i mål T-94/00 har företett att dessa gällde leveranser av bestämda mängder socker under den ifrågasatta förordningens giltighetstid, även om transportschemat (shipping schedule) ännu inte hade slagits fast. I avtalet av den 2 december 1999 gällande 12 000 ton angavs det att 1 000 ton socker skulle levereras varje månad. Detta avtal skulle därmed ha gett upphov till leveranser om sammanlagt 7 000 ton socker under den ifrågasatta förordningens giltighetstid från den 1 mars till den 30 september 2000. I avtalet av den 18 augusti 1999 angavs det att sammanlagt 7 500 ton socker skulle levereras i lika stora delar (spread evenly) under perioden januari—juni år 2000.

62 Av ovannämnda uppgifter drar förstainstansrätten slutsatsen att sökanden i mål T-94/00 genom de ovan i punkt 59 nämnda avtalen hade åtagit sig att leverera en kvantitet socker som med god marginal översteg den allmänna maximigräns på 3 340 ton som hade införts genom den ifrågasatta förordningen och som avsåg dennas giltighetstid.

63 Under dessa omständigheter gör förstainstansrätten bedömningen att sökanden i mål T-94/00 hade ingått avtal vilkas fullföljande helt eller delvis hindrades av den ifrågasatta förordningen.

64 Sökanden i mål T-110/00 har bifogat två avtal till sin replik. Det ena avtalet, daterat den 1 oktober 1998, gäller försäljning till ett företag med säte i Tyskland av minst 28 500 ton socker per år. Avtalet har ingåtts på obestämd tid. Det andra avtalet, vilket har uppgetts ha en giltighetstid på minst fem år, är daterat den 18 februari 2000 och gäller leverans till gemenskapen av minst 24 000 ton socker per år.

65 Detta sökandeföretag har, medelst konossement i form av bilagor till en skrivelse av den 20 juni 2000 som ingavs inom ramen för det interimistiska förfarandet, visat att det expedierade 2 500 ton socker i mars och april år 2000 och att en importlicens för 236 ton beviljades den 25 april 2000, trots att beställningen gällde 2 500 ton. Till följd av den ifrågasatta förordningen stoppades 2 264 ton av sökandens socker, omfattat av kumulation av ursprung mellan EG och ULT, i gemenskapens hamnar.

66 Kommissionen har i punkt 18 i sitt svaromål medgett att den ifrågasatta förordningen hindrade sökanden från att fullfölja ett avtal gällande 2 500 ton socker.

67 Enligt förstainstansrätten visar ovanstående att också sökanden i mål T-110/00 hade ingått avtal vars fullföljande helt eller delvis hindrades av den ifrågasatta förordningen.

68 Kommissionen har emellertid hävdat att sökanden i mål T-110/00 endast tillfälligt har hindrats från att fullfölja sina avtal. Socker är en vara med lång hållbarhetstid, vilket innebär att leveranserna skulle ha kunnat äga rum efter utgången av den ifrågasatta förordningens giltighetstid.

69 Kommissionens resonemang bygger på en felaktig tolkning av den ovan i punkt 57 angivna rättspraxisen. En varas hållbarhetstid saknar betydelse för bedömningen av om en talan om ogiltigförklaring av en skyddsåtgärd — som per definition är tillfällig och som omfattar varan ifråga — vilken väckts av ett berört företag kan tas upp till prövning. Förstainstansrätten konstaterar dessutom att de skyddsåtgärder som gav upphov till domen i det ovan i punkt 52 nämnda målet Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen och domen av den 14 september 1995 i det ovan i punkt 45 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommission också gällde produkter med lång hållbarhetstid, nämligen bomull respektive ris.

70 Förstainstansrätten bedömer att sökanden i mål T-110/00, Free Trade Foods mot kommissionen, befinner sig i en situation som är helt och hållet jämförbar med den som sökandena i det ovan i punkt 52 nämnda målet Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen och sökandena i de mål som gav upphov till domen av den 14 september 1995 i det ovan i punkt 45 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen befann sig i. I dessa mål togs sökandenas talan upp till prövning. Sökanden i mål T-110/00 skall därmed anses vara personligen berörd av den ifrågasatta förordningen.

71 Avslutningsvis har sökanden i mål T-159/00 på begäran av förstainstansrätten lämnat en redogörelse för de telefonsamtal som ägde rum mellan sökanden och ett nederländsk företag den 26 januari 2000. Av redogörelsen framgår att sökanden hade åtagit sig att leverera 700 ton vitt bitsocker per år till det nederländska företaget från och med april/maj 2000. Sockret skulle bära köparens varumärke.

72 I en skrivelse av den 30 maj 2000 riktade det nederländska företaget kritik mot sökanden med anledning av att denne inte hade fullgjort sina skyldigheter att leverera vitt bitsocker under ovan åsyftade varumärke.

73 Eftersom skrivelsen skickades under den ifrågasatta förordningens giltighetstid anser förstainstansrätten att det finns belägg för att rättsakten också har hindrat sökanden i mål T-159/00 från att fullfölja åtminstone ett avtal.

74 Kommissionen anförde vid förhandlingen att redogörelsen för telefonsamtalen av den 26 januari 2000 innehöll uppgifter om att ett formellt avtal skulle ingås mellan sökanden och det berörda nederländska företaget vecka 6 år 2000. Eftersom sökanden i mål T-159/00 inte har förevisat detta avtal och inte heller något annat sådant avtal kan sökanden inte anses ha visat att den ifrågasatta förordningen hindrade sökanden från att fullfölja ett avtal.

75 Detta argument kan inte godtas. Av redogörelsen för de aktuella telefonsamtalen och av skrivelsen av den 30 maj 2000 framgår nämligen att parterna hade kommit överens om att 700 ton socker skulle levereras och att leveransen inte ägde rum till följd av antagandet av den ifrågasatta förordningen. Dessa faktiska omständigheter är av sådan art att sökanden i mål T-159/00 skall anses vara personligen berörd i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG.

76 Kommissionen gjorde vid förhandlingen avslutningsvis gällande att talan i vart och ett av de tre målen bör avvisas eftersom sökandena inte hade vidtagit de nödvändiga åtgärderna för att erhålla importlicenser före ikraftträdandet av den ifrågasatta förordningen.

77 I domen i det ovan i punkt 52 nämnda målet Antillean Rice Mills mot rådet (punkt 65) kom domstolen fram till att de bestridda skyddsåtgärderna inte hade hindrat sökanden i det målet från att fullfölja avtal som hade ingåtts före införandet av skyddsåtgärderna. Domstolen grundade sin bedömning på att "[d]et gick... mer än två veckor från det att avtalen undertecknades till dess [att] skyddsåtgärderna trädde i kraft" och att sökanden i målet "var informera[d] om att dessa åtgärder mycket snart skulle vidtas och kunde, för att fullgöra gällande avtal, ha gjort vad som krävdes för att få importlicenser."

78 Förstainstansrätten erinrar om att utfärdandet av importlicenser vid import av produkter som avses i den ifrågasatta förordningen enligt artikel 2.2 i samma förordning regleras i artiklarna 2—6 i förordning nr 2553/97. Dessa skall gälla i tillämpliga delar.

79 I artikel 6 i förordning nr 2553/97 föreskrivs emellertid följande:

"Giltighetstiden för importlicenserna skall upphöra den sista dagen i den andra månaden efter den månad då de utfärdats."

80 Även om man antar att sökandena kände till att antagandet av den ifrågasatta förordningen var omedelbart förestående och kände till förordningens innehåll skulle ett erhållande av importlicenserna före ikraftträdandet av förordningen inte ha gjort det möjligt för sökandena att fullfölja samtliga avtalade skyldigheter under förordningens giltighetstid den 1 mars—30 september 2000.

81 Därmed konstaterar förstainstansrätten att sökandena i målen T-94/00, T-110/00 och T-159/00 är personligen berörda av den ifrågasatta förordningen.

82 Följden av detta är att talan om ogiltigförklaring i vart och ett av de tre målen skall tas upp till prövning.

2. *Prövning i sak*

83 Sökandena har åberopat tre gemensamma grunder till stöd för talan i vart och ett av de tre målen. Den första grunden gäller olika åsidosättanden av artikel 109.1 i ULT-beslutet, den andra ett åsidosättande av proportionalitetsprincipen och den tredje ett åsidosättande av den förmånsbehandling som ULT åtnjuter enligt EG-fördraget.

84 Sökanden i mål T-94/00 har dessutom åberopat ytterligare fyra grunder, nämligen att avtalet om skyddsåtgärder har åsidosatts, att principen om skydd för berättigade förväntningar har åsidosatts, att kommissionen har gjort sig skyldig till maktmissbruk samt att artikel 253 EG har åsidosatts.

85 Vad beträffar sökandena i målen T-110/00 och T-159/00 har dessa invänt att förordning nr 2553/97 är rättsstridig. Den ifrågasatta förordningen hänvisar till denna förordning.

Den första grunden: Åsidosättande av artikel 109.1 i ULT-beslutet

Inledande synpunkter

86 Förstainstansrätten erinrar om att gemenskapsinstitutionerna förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning vid tillämpningen av artikel 109 i ULT-beslutet. Artikeln ger institutionerna rätt att vidta skyddsåtgärder eller lämna tillstånd till vidtagande av sådana åtgärder när vissa villkor är uppfyllda. Eftersom gemenskapsinstitutionerna har ett sådant utrymme för skönsmässig bedömning måste gemenskapsdomstolens prövning begränsas till en kontroll av att det vid utövandet av denna behörighet inte har förekommit uppenbara fel eller maktmissbruk och att gemenskapsinstitutionerna inte uppenbart har överskridit gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning (domstolens dom av den 22 november 2001 i mål C-110/97, Nederländerna mot rådet, REG 2001, s. I-8763, punkt 61, och angiven rättspraxis).

87 Enligt artikel 109.1 i ULT-beslutet "kan" kommissionen vidta skyddsåtgärder antingen "[o]m tillämpningen av... [ULT-beslutet] resulterar i allvarliga störningar i en ekonomisk sektor inom gemenskapen eller inom en eller flera av dess medlemsstater, eller om den resulterar i att deras externa ekonomiska stabilitet äventyras", eller "[om] det uppstår svårigheter som kan leda till en försämring inom en sektor av gemenskapens verksamhet eller i en region inom gemenskapen". Domstolen har i sin dom av den 11 februari 1999 i det ovan i punkt 53 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen (punkt 47) anfört,

vad gäller det första fallet, att "det [måste]... föreligga ett orsakssamband, eftersom skyddsåtgärderna skall syfta till att upphäva eller mildra de svårigheter som uppstått inom den aktuella sektorn" och, "vad gäller det andra fallet, [att det inte] krävs... att de svårigheter som utgör grunden för införandet av en skyddsåtgärd beror på ULT-beslutets tillämpning".

88 Kommissionen har grundat den ifrågasatta förordningen på det andra fallet i artikel 109.1 i ULT-beslutet. Kommissionen har nämligen vidtagit de omtvistade skyddsåtgärderna med anledning av att "[d]et före[låg]... risk för försämring för en av gemenskapens verksamhetssektorer" (skäl 7 i den ifrågasatta förordningen).

89 Den första grunden består i huvudsak av två delar. Inom ramen för den första delen har sökandena anfört att det inte föreligger någon svårighet i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet. Inom ramen för den andra delen har sökandena hävdat att det inte föreligger någon risk för försämring inom en sektor av gemenskapens verksamhet och att det är tveksamt om ett orsakssamband finns mellan, å ena sidan, importen av socker och blandningar som omfattas av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT och, å andra sidan, situationen på gemenskapsmarknaden.

Den första delgrunden: Den påstådda avsaknaden av "svårigheter" i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet.

— Den ifrågasatta förordningen

90 I den ifrågasatta förordningen har kommissionen konstaterat att det föreligger olika svårigheter i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet.

91 Kommissionen har i skäl 1 inledningsvis hänvisat till att "importen av socker (KN-nummer 1701) och blandningar av socker och kakao med KN-numren 1806 10 30 och 1806 10 90 som kommer från [ULT] har ökat kraftigt sedan 1997, särskilt oförädlat socker som omfattas av kumulation". Kommissionen har uppgett att "[d]enna import har utvecklats från 0 ton år 1996 till över 48 000 ton år 1999".

92 Kommissionen har vidare anfört följande i skäl 4 i den ifrågasatta förordningen:

"Det har under de senaste åren uppstått svårigheter på gemenskapsmarknaden för socker. Det råder överskott på denna marknad. Sockerkonsumtionen ligger på en konstant nivå på omkring 12,7 miljoner ton. Produktionen uppgår till mellan 16,7 och 17,8 miljoner ton. All import av socker innebär därför export av en motsvarande kvantitet socker som producerats i gemenskapen, men som inte kan avsättas där. Exportbidrag för detta socker betalas — inom vissa kvotbegränsningar — via gemenskapsbudgeten (för närvarande cirka 520 euro per ton). Denna export med exportbidrag är dock begränsad i volym genom det avtal om jordbruk som slöts inom ramen för Uruguayrundan och minskas från 1 555 600 ton regleringsåret 1995/1996 till 1 273 500 ton regleringsåret 2000/2001."

93 Med hänsyn till sökandenas argument kommer förstainstansrätten inledningsvis att undersöka riktigheten av vissa av kommissionens uppgifter i skäl 1 och skäl 4 i den ifrågasatta förordningen samt ta ställning till om dessa uppgifter tillsammans kan anses visa att svårigheter i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet föreligger.

— Riktigheten av kommissionens uppgifter i skäl 1 och skäl 4 i den ifrågasatta förordningen

94 Vad gäller uppgiften i skäl 1 i den ifrågasatta förordningen om att importen har ökat, har sökandena i första hand uppmärksammat rätten på att produktionen i ULT av socker och blandningar omfattade av kumulation av ursprung mellan EG och ULT är en förhållandevis ny industri, som har utvecklats efter den 1 december 1997 då exporten till gemenskapen av socker omfattat av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT i praktiken omöjliggjordes genom beslut 97/803. Sökandena har förklarat att man efter en ny industris tillkomst (infant industry) normalt kan registrera en tillväxt i denna under de första åren, upp till en viss lönsamhetsnivå, varefter volymen stabiliseras. Omfattningen av importen till gemenskapen av socker och blandningar stabiliserades därmed under den andra halvan av år 1999. Under dessa omständigheter anser sökandena att uppgiften att importen av de aktuella varorna kraftigt har ökat är missvisande.

95 Förstainstansrätten konstaterar att det framgår av den statistik från Europeiska gemenskapernas statistikkontor (Eurostat) som kommissionen har hänvisat till att importen av socker med ursprung i ULT uppgick till 2 251,1 ton år 1996 och att blandningar med ursprung i ULT över huvud taget inte importerades detta år. Sökandena har inte bestridit uppgiften att detta socker omfattades av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT. Sökandena har dels inte bestridit uppgiften i den ifrågasatta förordningen att inget socker omfattat av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT importerades år 1996, dels uttryckligen bekräftat uppgiften att produktion av socker som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT är en industri som har utvecklats sedan beslut 97/803 i praktiken gjorde det omöjligt att exportera socker omfattat av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT.

96 Av Eurostats statistik framgår vidare att importen till gemenskapen av socker omfattat av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT uppgick till 35 791,8 ton och importen av blandningar till 12 420 ton år 1999.

97 Uppgiften i skäl 1 i den ifrågasatta förordningen, att importen till gemenskapen av socker med KN-nummer 1701 och blandningar av socker och kakao med KN-numren 1806 10 30 och 1806 10 90, i form av oförädlat socker omfattat av kumulation av ursprung mellan EG och ULT, "har utvecklats från 0 ton år 1996 till över 48 000 ton år 1999" är således korrekt. Oberoende av om importen skall anses härröra från en ny industri eller ej är det på goda grunder som kommissionen har konstaterat att importen har "ökat kraftigt" (skäl 1 i den ifrågasatta förordningen).

98 För det andra har sökandena bestridit kommissionens påstående i skäl 4 i den ifrågasatta förordningen, att importen till gemenskapen av socker som omfattas av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT leder till att gemenskapen måste exportera motsvarande mängd socker med exportbidrag. Enligt sökandena kan många olika faktorer, såsom ändrade vanor hos gemenskapens konsumenter, dåliga skördar i gemenskapen med mera, påverka omfattningen av exporten. Sökanden i mål T-94/00 har tillagt att socker omfattat av kumulation av ursprung mellan EG och ULT som importerats från ULT till gemenskapen inte kan komma i åtnjutande av exportbidrag vid en eventuell återexport från gemenskapen. Av detta följer att allt socker från ULT kommer att avsättas på den europeiska marknaden, i stället för att återexporteras.

99 Förstainstansrätten konstaterar inledningsvis att sökandena har medgett att det finns ett överskott av socker på gemenskapsmarknaden. Gemenskapens produktion av A- och B-socker, det vill säga socker som kan säljas på gemenskapsmarknaden och för vilket exportbidrag utgår vid export, överstiger redan efterfrågan på marknaden. Sökandena har endast gjort gällande att överskottet på gemenskapsmarknaden är strukturellt och har existerat under flera decennier (se punkt 112 nedan).

100 Gemenskapen är dessutom, vilket domstolen har framhållit i sin dom av den 8 februari 2000 i mål C-17/98, Emesa Sugar (REG 2000, s. I-675, punkt 56), skyldig att importera en viss mängd socker från tredje land enligt WTO-avtalen.

101 Under dessa omständigheter leder ytterligare import av socker som omfattas av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT till att överskottet på socker på gemenskapsmarknaden ökar och till att den subventionerade exporten växer i storlek, såvida inte gemenskapens egen produktion av socker minskar (se domen i det ovan i punkt 100 nämnda målet Emesa Sugar, punkt 56).

102 Därmed anser förstainstansrätten att kommissionen med rätta kunde göra bedömningen, i skäl 4 i den ifrågasatta förordningen, att "[a]ll import av socker... därför [innebär] export av en motsvarande kvantitet socker som har producerats i gemenskapen, men som inte kan avsättas där".

103 Sökanden i mål T-94/00 har felaktigt uppgett att kommissionen i den ifrågasatta förordningen har hävdat att socker omfattat av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT som importeras till gemenskapen återexporteras. Emellertid är det så att socker omfattat av kumulation av ursprung mellan EG och ULT som importeras till gemenskapen ersätter socker som produceras inom gemenskapen. En minskad efterfrågan på gemenskapsproducerat socker leder, på grund av överskottet inom produktionen, till en ökad subventionerad export.

104 För det tredje har sökanden i mål T-94/00 anfört att det framgår av fotnoten längst ner på sidan som innehåller "förteckning CXL — Europeiska gemenskaperna", vilken har bifogats WTO-avtalen, att man vid beräkningen av maximigränsen för subventionerad export inte räknade med gemenskapens export av socker motsvarande förmånsimporten av socker från AVS-staterna och Indien. Enligt sökanden bör importen av socker från ULT anses vara förmånsimport på samma sätt som importen från AVS-staterna och Indien. Sökanden anser därför att kommissionen saknade rätt att begränsa importen till gemenskapen av socker som omfattas av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT med hänvisning till skyldigheterna enligt WTO-avtalen.

105 Förstainstansrätten anser inte att detta argument kan godtas. Förteckningen CXL innehåller nämligen undantagsbestämmelser för import av socker från AVS-staterna och Indien, men saknar motsvarande bestämmelser för import av socker från ULT. Eftersom importen till gemenskapen av socker som omfattas av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT medför export av en motsvarande kvantitet gemenskapsproducerat socker bör hänsyn tas till denna import vid bedömningen av om maximigränserna i förteckningen CXL kan efterlevas. För att ändra fotnoten längst ner på sidan med den nämnda förteckningen så att också socker från ULT omfattas krävs dels förhandlingar enligt artikel XXVIII i GATT, dels att gemenskapen kompenserar de förändringar som vidtas avseende dess medgivanden och åtaganden.

106 Med hänsyn till ovanstående anser förstainstansrätten inte att sökandena har visat att kommissionen i skäl 1 och skäl 4 i den ifrågasatta förordningen har gjort sig skyldig till en felaktig bedömning av de faktiska eller de rättsliga omständigheterna.

— Förekomsten av svårigheter i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet vad avser omständigheterna i skäl 1 och skäl 4 i den ifrågasatta förordningen

107 Sökandena har gjort gällande att varken den ökade importen till gemenskapen av socker och blandningar som omfattas av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT, produktionsöverskottet eller gemenskapens skyldigheter enligt WTO-avtalen utgör svårigheter, i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet, som kan anses motivera att skyddsåtgärder vidtas.

108 Förstainstansrätten konstaterar inledningsvis att kommissionen aldrig har hävdat att svårigheterna var för sig skulle kunna motivera vidtagandet av skyddsåtgärder. Tvärtom framgår det av den ifrågasatta förordningen att de svårigheter

som kommissionen lyft fram är nära knutna till varandra. Kommissionen har nämligen uppgett att överskottet på marknaden gör att varje ytterligare importerat ton resulterar i ökade utgifter för exportbidrag, en ökning som i sin tur hotar maximigränserna i WTO-avtalen.

109 Vad gäller den ökade importen har sökandena erinrat om att produktionen av socker i ULT är en ny industri. Importen till gemenskapen av socker och blandningar stabiliserades under den andra halvan av år 1999 och sedan dess föreligger det enligt sökandena ingen egentlig risk för att importen skall tillta ytterligare. Under dessa omständigheter anser sökandena inte att den ökade importen sedan år 1997, till vilken det hänvisas i skäl 1 i den ifrågasatta förordningen, kan anses utgöra en svårighet i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet.

110 Förstainstansrätten erinrar om att importen till gemenskapen av socker och blandningar i form av oförädlat socker som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT har ökat kraftigt. Den har utvecklats från 0 ton år 1996 till över 48 000 ton år 1999 (se punkterna 95—97 ovan). Det faktum att den ökade importen av socker och blandningar omfattade av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT sägs bero på att sockertillverkning var en ny industri som ännu inte var fullt utvecklad saknar betydelse för bedömningen av om den aktuella importen, vid tidpunkten för den ifrågasatta förordningens antagande, i förening med överskottsproduktionen på gemenskapsmarknaden och gemenskapens skyldigheter enligt WTO-avtalen, utgjorde "svårigheter", i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet.

111 Förstainstansrätten kan inte heller godta sökandenas uppgift om att det inte föreligger någon risk för ökad import till gemenskapen av socker och blandningar från ULT efter år 1999. Det skall erinras om att ULT:s produktionskapacitet för socker redan år 1997, vid antagandet av beslut 97/803 (se punkt 9 ovan), uppskattades ligga på 100 000—150 000 ton per år (se förstainstansrättens dom av den 6 december 2001 i mål T-43/98, Emesa Sugar mot rådet, REG 2001, s. II-3519, punkt 137).

112 Vad gäller produktionsöverskottet och gemenskapens skyldigheter enligt WTO-avtalen har sökandena anfört dels att produktionsöverskottet existerar sedan ett trettiotal år, dels att WTO-avtalen, som innehåller maximigränser för subventionerad export av socker, ingicks redan år 1994. Därmed anser sökandena inte att det är fråga om "svårigheter" i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet.

113 Förstainstansrätten erinrar om att mängden socker som kan exporteras med subventioner begränsades genom WTO-avtalen, och i synnerhet genom förteckningen CXL. Regleringsåret 1995/1996 kunde 1 555 600 ton exporteras med subventioner. Den tillåtna mängden sjönk till 1 273 500 ton för regleringsåret 2000/2001.

114 På grund av överskottet på gemenskapsmarknaden innebär all ytterligare import av socker till gemenskapen att motsvarande mängd gemenskapsproducerat socker måste exporteras (se punkterna 99—102 ovan). En ökad import av socker eller blandningar som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT försvårar således iakttagandet av de skyldigheter som gemenskapen har enligt WTO-avtalen.

115 Även om maximigränsen för regleringsåret 2000/2001 var känd sedan år 1994, och även om överskottet på gemenskapsmarknaden existerar sedan decennier anser förstainstansrätten att kommissionen gjorde en rimlig bedömning när den ansåg att den kraftigt ökade importen av socker och blandningar som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT, med hänsyn till överskottet på gemenskapsmarknaden, utgjorde en "svårighet" i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet. Detta gäller i ännu högre grad med tanke på att gemenskapskvoterna för tillåten produktion under regleringsåret 2000/2001 redan hade behövt sänkas avsevärt till följd av den i WTO-avtalen fastställda maximigränsen (se punkterna 125—128 nedan).

116 Avslutningsvis har sökandena hävdat att den till gemenskapen importerade mängden socker från ULT, med hänsyn till det generösa systemet för subventioner vid export och syftet med bestämmelserna i fördragets fjärde del, inte kan anses utgöra en "kostnadsfaktor" för gemenskapen. Enligt sökandena belastar importen av socker från ULT inte gemenskapens budget. I den mån som denna import medför export av en motsvarande mängd gemenskapsproducerat socker finansieras de av exporten föranledda exportbidragen av europeiska betsockerproducenter genom systemet för självfinansiering, och därmed i sista hand av konsumenterna i Europa. Sökanden i mål T-94/00 har tillagt att endast exportbidrag för återexportering av förmånssocker (se punkt 104 ovan) belastar och påverkar budgeten för garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ). Det socker som omfattas av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT och som importeras till gemenskapen utgör emellertid inte förmånssocker. Därmed påverkar inte importen från ULT budgeten.

117 Sökanden i mål T-94/00 har anfört att även om det antas att en koppling finns mellan, å ena sidan, de 50 000 ton socker som år 1999 importerades till gemenskapen inom ramen för systemet för kumulation av ursprung mellan AVS och ULT eller motsvarande system för EG och ULT och, å andra sidan, motsvarande ökning av subventionerad export, medförde denna import endast kostnader på 26 miljoner euro (520 euro × 50 000) för exportbidrag, en summa som motsvarar 0,006 procent av EUGFJ:s budget (eller 3,5 procent av EUGFJ:s budget för förmånsimport av socker). Därmed anser sökanden inte att en situation som motiverar att skyddsåtgärder vidtas med stöd av artikel 109.1 i ULT-beslutet föreligger.

118 Förstainstansrätten erinrar om att de svårigheter som tas upp i den ifrågasatta förordningen är den kraftigt ökade importen av socker eller blandningar som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT, överskottet av socker på gemenskapsmarknaden, vilket ger upphov till subventionerad export, och gemenskapens skyldigheter enligt WTO-avtalen (se punkterna 90—92 ovan).

119 Överskottet på gemenskapsmarknaden leder till att importerat socker från ULT ersätter gemenskapsproducerat socker. Detta socker måste exporteras om balansen inom den gemensamma organisationen av marknaden skall upprätthållas.

120 Förstainstansrätten konstaterar att även om exporten av gemenskapssocker till stor del finansieras av gemenskapens sockerindustri, och därmed av konsumenterna, begränsas subventioneringen av export i WTO-avtalen, oberoende av vem som i slutändan bär kostnaderna för dessa subventioner och ytterligare import skulle förvärra situationen på marknaden som redan lider av ett överskott.

121 Av ovanstående följer att inget argument som har framförts inom ramen för den första delgrunden kan godtas.

Den andra delgrunden: Försämring eller en risk för försämring inom en sektor av gemenskapens verksamhet och om orsakssambandet mellan, å ena sidan, importen av socker och blandningar som omfattas av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT och, å andra sidan, situationen på gemenskapsmarknaden

122 Kommissionen har anfört följande i skäl 5 i den ifrågasatta förordningen:

"Den gemensamma organisationen av marknaden för socker riskerar att kraftigt störas på grund av [nämnda] svårigheter. För regleringsåret 2000/2001 som börjar den 1 juli 2000 planeras det, på grundval av de mest försiktiga beräkningar som för närvarande finns tillgängliga, att minska kvoterna för gemenskapens producenter med omkring 500 000 ton. All ytterligare import av socker och

produkter med hög sockerhalt från ULT kommer att innebära en större minskning av gemenskapsproducenternas kvoter och, följaktligen, en större minskning av deras garanterade inkomst."

123 Sökandena har gjort gällande att kraftigt sänkta priser på marknaden för socker eller en betydande försämring av situationen inom sektorn för socker med förluster, uppsägningar och annat som resultat skulle ge upphov till en försämring eller en risk för försämring i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet. Den europeiska sockerindustrin fungerar emellertid som den skall. Enligt sökandena är priset på socker inte på nedgång.

124 Förstainstansrätten anser att de omständigheter som sökandena har hänvisat till kan visa att en försämring har uppstått eller riskerar att uppstå, i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet, inom en sektor av gemenskapens verksamhet. En situation som nödvändiggör minskningar av gemenskapens produktionskvoter vittnar emellertid också om en försämring inom en sektor av gemenskapens verksamhet. En sådan minskning har nämligen en direkt inverkan på gemenskapsproducenternas inkomster.

125 Sökandena har hävdat att WTO-avtalen inte gör det nödvändigt att minska gemenskapskvoterna för produktion av socker med 500 000 ton. Sökandena har hänvisat till ett pressmeddelande av den 4 oktober 2000 från kommissionen, i vilket en minskning av nämnda kvoter med 115 000 ton nämns. Enligt sökandena skulle dessutom en minskning av gemenskapskvoterna för produktion av socker med 500 000 ton, och *a fortiori* 115 000 ton, ha mindre inverkan än de variationer i volym som förekom naturligt inom gemenskapens produktion av betsocker under perioden 1997/1998—1999/2000 (dessa översteg tidvis 15 procent). Den minskning med 500 000 ton som kommissionen har föreslagit motsvarar nämligen ungefär 3 procent av gemenskapsproduktionen och den odlade marken. Med tanke på att det endast skulle bli nödvändigt med en

minskning på 115 000 ton anser sökandena att en minskning av produktionskvoterna inte kan anses medföra en märkbar försämring eller en risk för sådan försämring inom gemenskapens sektor för socker i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet.

126 Förstainstansrätten erinrar om att gemenskapen producerar mer socker än vad som konsumeras, oberoende av de årliga variationerna i produktionen. Dessutom är gemenskapen, vilket domstolen har framhållit i sin dom i det ovan i punkt 100 nämnda målet Emesa Sugar (punkt 56), skyldig att "inom ramen för WTO... importera en viss angiven kvantitet socker från tredje land". Till detta kommer "det rörsocker som importera[s] från AVS-staterna för att tillgodose den särskilda efterfrågan på denna vara" (domen i det ovan i punkt 100 nämnda målet Emesa Sugar, punkt 56).

127 Sökandena har inte bestridit att det finns en koppling mellan, å ena sidan, iakttagandet av gemenskapens skyldigheter enligt WTO-avtalen, och, å andra sidan, den i den ifrågasatta förordningen nämnda minskningen av gemenskapens produktionskvoter. Sökandena ifrågasätter emellertid sifferuppgiften om 500 000 ton i den ifrågasatta förordningen.

128 Av kommissionens förordning (EG) nr 2073/2000 av den 29 september 2000 om en minskning av den garanterade kvantiteten inom ramen för systemet med produktionskvoter för sektorn för socker samt av raffinaderierna beräknade maximala behov av leveranser inom ramen för ordningen med förmånsimport för regleringsåret 2000/2001 (EGT L 246, s. 38) framgår dock att kommissionen faktiskt har minskat produktionskvoterna för A- och B-socker med 478 277 ton för regleringsåret 2000/2001. Den minskning med 115 000 ton till vilken sökandena har hänvisat är en strukturell minskning, och därmed inte begränsad till ett specifikt regleringsår, vilket framgår av kommissionens förslag till en ny rådets förordning om den gemensamma organisationen av marknaden för socker

(EGT C 29 E, 2001, s. 315). Detta förslag offentliggjordes den 16 oktober 2000. Den föreslagna strukturella anpassningen visar emellertid inte att en punktminskning med 500 000 ton för regleringsåret 2000/2001 hade varit möjlig att avstå från.

129 Sökandena har vidare anfört att omfattningen av importen till gemenskapen av socker och blandningar som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT är försumbar i förhållande till gemenskapens produktion av socker och importen av socker från vissa tredje länder.

130 Sökanden i mål T-94/00 har uppskattat att importen av socker och blandningar som omfattas av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT samt EG och ULT år 1999 motsvarade 0,32 procent (KN-nummer 1701) respektive 0,102 procent (KN-nummer 1806) av gemenskapsproduktionen. Samma år uppgick importen omfattad av kumulation av ursprung mellan EG och ULT till 40 000 ton, en volym som understiger den volym som en AVS-stat som Barbados (49 300 ton) ensam kan exportera till gemenskapen under ett år.

131 Detta argument kan inte godtas. Förstainstansrätten erinrar om att kommissionen gjorde en rimlig bedömning när den ansåg att den kraftigt ökade importen av socker och blandningar som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT, med hänsyn särskilt till överskottet på gemenskapsmarknaden och gemenskapens skyldigheter enligt WTO-avtalen, utgjorde en "svårighet" i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet.

132 Med tanke på gemenskapens skyldigheter enligt WTO-avtalen, som begränsar exportsubventionerna, är uppfattningen rimlig att "[a]ll ytterligare import av socker och produkter med hög sockerhalt från ULT kommer att innebära en större minskning av gemenskapsproducenternas kvoter och, följaktligen, en större minskning av deras garanterade inkomst... "(skäl 5 i den ifrågasatta

förordningen). Förstainstansrätten erinrar om att importen av socker och blandningar som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT vid tidpunkten för antagandet av den ifrågasatta förordningen motsvarade ungefär 10 procent av den minskning av produktionskvoterna som tillkännagavs i förordningen och att ULT:s produktionskapacitet för socker låg på 100 000—150 000 ton per år (se punkt 111 ovan).

133 Domstolen har redan slagit fast att en minskning av gemenskapens produktion i syfte att bemöta en ökad import av socker från ULT "[skulle leda] till störningar i den gemensamma organisationen av marknaden för socker... och strida mot den gemensamma jordbrukspolitikens mål" (domen i det ovan i punkt 100 nämnda målet Emesa Sugar, punkt 56).

134 Under dessa omständigheter var det med fog som kommissionen, i skäl 5 i den ifrågasatta förordningen, bedömde att den ökade importen av socker från ULT riskerade att kraftigt störa den gemensamma organisationen av marknaden för socker.

135 Sökanden i mål T-94/00 har emellertid gjort gällande att de finansiella och kvantitativa maximigränserna i WTO-avtalen gäller enskilda regleringsår. Inom ramen för dessa avtal löpte regleringsåret 2000/2001 för socker från den 1 oktober till den 30 september avseende de kvantitativa maximigränserna och från den 1 juli till den 30 juni avseende de finansiella maximigränserna. Med detta perspektiv hade gemenskapen ett tillräckligt stort manöverutrymme vad gäller de i WTO-avtalen föreskrivna maximigränserna under perioden till den 1 juli 2000 respektive under perioden till den 1 oktober 2000. Enligt sökanden understeg nämligen gemenskapens export av socker med exportbidrag den i WTO-avtalen tillåtna mängden.

136 Kommissionen har emellertid anfört följande i skäl 6 i den ifrågasatta förordningen:

"Importen sker under en period på omkring tre månader efter ansökan om utfärdande av importlicenser på grund av giltighetstiden för dessa. Hela den ökade importen, även den som skett månaderna före regleringsåret 2000/2001, påverkar dock situationen på marknaden under det regleringsåret och får de negativa följder som nämnts i skäl 5."

137 Förstainstansrätten konstaterar att giltighetstiden för importlicenser för socker och blandningar omfattade av kumulation av ursprung mellan EG och ULT genom artikel 6 i förordning nr 2553/97, som skall gälla i tillämpliga delar enligt artikel 2.2 i den ifrågasatta förordningen, har begränsats till tre månader. Under dessa omständigheter hade kommissionen fog för beslutet att skyddsåtgärden skulle gälla redan från den 1 mars 2000.

138 För övrigt skulle den ökade exporten, föranledd av den tilltagande importen av socker och blandningar omfattade av kumulation av ursprung mellan EG och ULT, i vilket fall som helst ha lett till ökade utgifter för exportsubventioner i gemenskapsbudgeten. Dessa utgifter skulle indirekt bäras av gemenskapens producenter i form av produktionsavgifter.

139 Även om gemenskapen antas kunna ta emot den ökade importen av socker och blandningar omfattade av kumulation av ursprung mellan EG och ULT till och med den 1 juli 2000 utan att åsidosätta WTO-avtalen, kvarstår det förhållandet att sökanden i mål T-94/00 inte har visat att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den ansåg att den växande importen av socker, eller

blandningar, som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT redan före detta datum riskerade att störa gemenskapens sektor för socker.

140 Sökanden i mål T-94/00 har därefter uppskattat att den minskning med 500 000 ton per år som nämns i skäl 5 i den ifrågasatta förordningen, med gällande priser på världsmarknaden och exportbidrag per ton, gör det möjligt för gemenskapen att exportera ungefär 150 000 ton, vilket lämnar gott om utrymme för importen av socker från ULT.

141 Förstainstansrätten anser emellertid att gemenskapen bör utnyttja den kapacitet som sökanden tagit upp till att motarbeta en negativ prisutveckling på världsmarknaden och till att säkerställa att skyldigheterna enligt WTO-avtalen respekteras. Dessutom skulle en minskning av gemenskapens produktionskvoter i syfte att möjliggöra en ökad import av socker strida mot den gemensamma jordbrukspolitikens mål (domen i det ovan i punkt 100 nämnda målet Emesa Sugar, punkt 56).

142 I vilket fall som helst har sökanden inte visat att kommissionen gjorde sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning av de omständigheter som den förfogade över vid antagandet av den ifrågasatta förordningen när den ansåg att situationen på gemenskapsmarknaden för socker, en situation som redan hade gjort omfattande minskningar av produktionskvoterna nödvändiga, riskerade att försämras ytterligare på grund av den kraftigt ökade importen till gemenskapen av socker och blandningar omfattade av kumulation av ursprung mellan EG och ULT.

143 Sökandena i målen T-110/00 och T-159/00 anser sig också känna till att hänsyn redan hade tagits till import av 110 000 ton socker med ursprung i ULT vid tidpunkten för beslutet att minska produktionskvoterna med ungefär 500 000

ton. Sökanden i mål T-94/00 har anfört att kommissionen i EU:s balansräkning för socker (EU sugar balance sheet) avseende regleringsåret 1999/2000 hade tagit hänsyn till import av 110 000 ton socker med ursprung i ULT. Därmed anser sökandena att det var bedrägligt av kommissionen att i skäl 5 uppge att importen av socker och blandningar omfattade av kumulation av ursprung mellan EG och ULT "[skulle] komm[a]... att innebära en större minskning av gemenskapsproducenternas kvoter", en minskning som skulle gå utöver den minskning med 500 000 ton som nämns i den ifrågasatta förordningen.

144 Eftersom sökandena i målen T-110/00 och T-159/00 inte har inkommit med någon bevisning till stöd för det senaste argumentet anser förstainstansrätten inte att det kan godtas. Hänvisningen till planeringen för regleringsåret 1999/2000 som gjorts av sökanden i mål T-94/00 saknar relevans eftersom det i den ifrågasatta förordningen endast anges att produktionskvoterna för regleringsåret 2000/2001 skall minskas. Vidare anser förstainstansrätten att även om kommissionen år 1999 tog hänsyn till import av 110 000 socker omfattat av kumulation av ursprung mellan EG och ULT, visar inte detta att kommissionen gjorde sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning när den i februari 2000, vid tidpunkten för antagandet av den ifrågasatta förordningen, slog fast att svårigheter, som riskerade att kraftigt störa den gemensamma organisationen av marknaden för socker, hade uppstått och att detta motiverade att skyddsåtgärder vidtogs.

145 Sökanden i mål T-94/00 har vidare anfört att importen av socker som inte omfattas av bestämmelserna om förmånsimport och som utgör en del av bearbetade produkter uppgår till 520 000 ton per år. Trots att tull betalas för detta socker påverkar denna import, enligt sökanden, efterfrågan på gemenskapssocker inom gemenskapen. Inga åtgärder har emellertid vidtagits mot denna import med stöd av artikel 134 EG.

146 Förstainstansrätten anser att själva betalningen av tull på socker som ingår i bearbetade varor leder till en annan bedömning av de störande effekter som kan

följa av sådan import jämfört med import av socker omfattat av kumulation av ursprung mellan EG och ULT. Den senare importen är befriad från tull enligt artikel 101.1 i ULT-beslutet. I vilket fall som helst påverkar inte en eventuell passivitet från kommissionens sida avseende import från tredje land lagenligheten av den ifrågasatta förordningen.

147 Sökanden i mål T-94/00 har betonat att kommissionen, vid bedömningen av effekterna av de påstådda "svårigheterna" i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet, också borde ha tagit hänsyn till storleken på reservlagret av socker vid början av året respektive vid årets slut (opening och closing stocks) och till exporten av socker i bearbetade varor. Sökanden har hänvisat till EU:s balansräkning för socker.

148 Detta argument kan inte godtas då det är alltför vagt. Sökanden har nämligen inte förklarat på vilket sätt kommissionens påstådda underlåtenhet att ta hänsyn till de omständigheter som nämns i punkten ovan visar att kommissionen gjorde sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning när den kom fram till att de ovan, i punkterna 91 och 92, nämnda svårigheterna hotade att kraftigt störa den gemensamma organisationen av marknaden för socker.

149 Sökandena och den nederländska regeringen har vidare anfört att kommissionen i juli år 1999 beslutade att frisläppa ett lager på 66 000 ton tillhörande spanska företag med anledning av att en brist hade uppstått i Spanien (kommissionens beslut 1999/444/EG av den 7 juli 1999 om frisläppande av det minimilager och partiellt frisläppande av det övergångslager som hålls av sockerföretagen i Spanien för försörjning av landets sydliga region under perioden 1 juli—30 november 1999, EGT L 174, s. 25). Förstainstansrätten har dessutom i sin dom av den 17 juni 1999 i mål T-82/96, ARAP m.fl. mot kommissionen

(REG 1999, s. II-1889), inom ramen för en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 11 januari 1996 att inte invända mot att DAI beviljades statligt stöd nr N11/95, slagit fast att ökningen av produktionen av subventionerat socker med 70 000 ton i Portugal inte märkbart hade påverkat den gemensamma marknaden. Av detta drar sökandena och den nederländska regeringen slutsatsen att inte heller den begränsade importen av socker och blandningar som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT skulle påverka marknaden.

150 Detta argument kan inte godtas. Den åberopade omständigheten visar inte att kommissionen gjorde sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning när den i februari år 2000, vid tidpunkten för antagandet av den ifrågasatta förordningen, slog fast att svårigheter som riskerade att kraftigt störa den gemensamma organisationen av marknaden för socker hade uppstått. Det finns nämligen ingenting som visar att situationen på gemenskapsmarknaden för socker vid tidpunkten för de i föregående punkt nämnda besluten var jämförbar med situationen på marknaden vid tidpunkten för antagandet av den ifrågasatta förordningen.

151 Sökandena i målen T-110/00 och T-159/00 har fäst rättens uppmärksamhet på att leverantörer inom gemenskapen säljer C-socker till ett högt pris till företag som bearbetar socker i ULT. Enligt sökandena ligger priset för detta socker på en avsevärt högre nivå än priset för socker på världsmarknaden. Gemenskapsproducenterna gynnas sålunda också av bestämmelsen om kumulation av ursprung mellan EG och ULT. Producenterna riskerar därmed inte att förlora någon inkomst med anledning av importen av socker som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT.

152 Detta argument kan inte godtas då det är alltför vagt. Sökandena har nämligen inte tillhandahållit några uppgifter avseende det pris som tas ut för C-socker av gemenskapsproducenterna. Förstainstansrätten anser inte heller att det är klarlagt att det begärda priset för C-socker, även om det är högre än priset för socker på världsmarknaden, är vinstgivande för gemenskapsproducenterna.

153 Avslutningsvis har sökandena gjort gällande att kommissionen, genom att uppge att importen av socker som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT gav upphov till "svårigheter", har medgett att skyddsåtgärden har vidtagits med stöd av det första fallet, identifierat av domstolen i punkt 47 i domen av den 11 februari 1999 i det ovan i punkt 53 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen (se även förstainstansrättens dom av den 10 februari 2000 i de förenade målen T-32/98 och T-41/98, Nederlandse Antillen mot kommissionen, REG 2000, s. II-201). Under dessa omständigheter borde kommissionen, enligt sökandena, ha visat att ett orsakssamband förelåg mellan importen av varor från ULT och störningarna på den gemensamma marknaden för socker. Kommissionen har emellertid inte visat att ett sådant orsakssamband förelåg.

154 Detta argument kan inte godtas. För det första framgår det tydligt av den ifrågasatta förordningen att den är grundad på det andra fallet i artikel 109.1 i ULT-beslutet. Kommissionen vidtog nämligen de aktuella skyddsåtgärderna eftersom det "före[låg]... risk för försämring för en av gemenskapens verksamhetssektorer" (skäl 7 i den ifrågasatta förordningen). För det andra hade kommissionen ingen skyldighet att grunda den ifrågasatta förordningen på det första fallet i artikel 109.1 i ULT-beslutet, även om tillämpningen av ULT-beslutet låg bakom den växande importen av socker och blandningar. Kriterierna för de två, i förhållande till varandra fristående, hypoteserna i artikel 109.1 kan nämligen föreligga vid ett och samma tillfälle (generaladvokaten Légers förslag till avgörande i det ovan i punkt 86 nämnda målet Nederländerna mot rådet, REG 2001, s. I-8768 och i det ovan i punkt 52 nämnda målet Antillean Rice Mills mot rådet, REG 2001, s. I-8951, punkt 85).

155 Av ovanstående följer att inte heller den första grundens andra del kan godtas.

156 Talan kan därmed inte vinna bifall på någon del av den första grunden.

Den andra grunden: Åsidosättande av artikel 109.2 i ULT-beslutet

157 Sökandena har i denna grund gjort gällande att kommissionen åsidosatte proportionalitetsprincipen enligt artikel 109.2 i ULT-beslutet genom att anta den ifrågasatta förordningen. I nämnda artikel föreskrivs nämligen följande:

"... [P]rioritet [skall] ges åt sådana åtgärder som så litet som möjligt stör associeringen och gemenskapens funktion. Dessa åtgärder skall inte överskrida gränserna för vad som är strikt nödvändigt för avhjälpande av de svårigheter som har uppstått."

158 Inledningsvis erinrar förstainstansrätten om att en skyddsåtgärd enligt proportionalitetsprincipen är rättsenlig endast om de medel som används är ägnade att säkerställa att det legitima mål som eftersträvas med den aktuella förordningen uppnås och inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål, varvid gäller att man, när det finns flera ändamålsenliga åtgärder att välja mellan, skall använda sig av den åtgärd som är minst betungande (dom av den 11 februari 1999 i det ovan i punkt 53 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, punkterna 51 och 52, förstainstansrättens dom av den 5 juni 1996 i mål T-162/94, NMB France m.fl. mot kommissionen, REG 1996, s. II-427, punkt 69, och av den 29 september 2000 i mål T-87/98, International Potash Company mot rådet, REG 2000, s. II-3179, punkt 39).

159 För det första har sökanden i mål T-94/00 gjort gällande att rådet, vid tidpunkten för antagandet av beslut 91/482 år 1991, kände till att importen till gemenskapen av jordbruksprodukter från ULT kunde komma att medföra ytterligare utgifter i budgeten för den gemensamma jordbrukspolitiken. Enligt sökanden följer den ökade importen direkt av ULT-beslutet. När jordbruksprodukter får tillträde till gemenskapsmarknaden och kan avsättas till de höga priser som gäller där är det

naturligt att utbudet av produkter ökar. Under dessa omständigheter anser sökanden att endast ett mycket tungt vägande gemenskapsintresse motiverar tillämpningen av artikel 109.1 i ULT-beslutet. Något sådant gemenskapsintresse förelåg emellertid inte i förevarande fall, enligt sökanden.

160 Förstainstansrätten erinrar om att det framgår av den analys som gjorts i punkterna 94—121 ovan att kommissionen hade fog för bedömningen att den kraftigt ökade importen av socker och blandningar som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT, med hänsyn till överskottet på gemenskapsmarknaden och gemenskapens skyldigheter enligt WTO-avtalen, utgjorde "svårigheter" i den mening som avses i artikel 109.1 i ULT-beslutet. Dessutom framgår det av analysen i punkterna 122—155 ovan att kommissionen gjorde en rimlig bedömning när den ansåg att svårigheterna riskerade att kraftigt störa den gemensamma marknaden för socker.

161 Under dessa omständigheter hade kommissionen rätt att vidta skyddsåtgärder med stöd av artikel 109.1 i ULT-beslutet mot importen av socker och blandningar omfattade av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT.

162 Detta argument saknar för övrigt relevans för proportionaliteten hos den vidtagna skyddsåtgärden. Omständigheten att en ökad import kunde förutses redan år 1991 saknar betydelse för bedömningen av om skyddsåtgärden som vidtogs i februari år 2000 var ägnad och proportionerlig "för avhjälpande av de svårigheter som har uppstått" i den mening som avses i artikel 109.2 i ULT-beslutet.

163 För det andra har sökandena gjort gällande att en skyddsåtgärd skall vara tillfällig. Genom att först anta förordning nr 2423/1999 och därefter den ifrågasatta förordningen åsidosatte kommissionen enligt sökandena artikel 109.2 i ULT-beslutet.

164 Inledningsvis erinrar förstainstansrätten om att gemenskapsinstitutionerna förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning vid tillämpningen av artikel 109 i ULT-beslutet. Detta utrymme motsvarar gemenskapsinstitutionernas politiska skyldigheter enligt artiklarna 182—188 EG (domstolens dom av den 22 november 2001 i mål C-301/97, Nederländerna mot rådet, REG 2001, s. I-8853, punkt 144).

165 Vidare erinrar förstainstansrätten om att gemenskapsdomstolen, med anledning av detta utrymme, måste begränsa sin prövning till en kontroll av att det vid utövandet av denna behörighet inte har förekommit uppenbara fel eller maktmissbruk och att gemenskapsinstitutionerna inte uppenbart har överskridit gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning (domstolens dom av den 22 november 2001 i det ovan i punkt 164 nämnda målet C-301/97, Nederländerna mot rådet, punkt 145).

166 I förevarande fall har sökandena inte visat att uppenbara fel förekom när kommissionen använde det utrymme för skönsmässig bedömning som den förfogar över till att vidta en andra skyddsåtgärd mot importen av socker och blandningar omfattade av kumulation av ursprung mellan EG och ULT.

167 Av analysen i punkterna 94—155 ovan framgår nämligen att kommissionen hade fog för bedömningen att det vid tidpunkten för antagandet av den ifrågasatta förordningen förelåg svårigheter som medförde en risk för försämring inom en sektor av gemenskapens verksamhet.

168 I vilket fall som helst begränsade den ifrågasatta förordningen, som var tillämplig mellan den 1 mars och den 30 september 2000, endast undantagsvis, delvis och tillfälligt den tullbefriade importen till gemenskapen av socker och blandningar omfattade av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT. Förordningen, som begränsade det fria tillträdet till gemenskapsmarknaden för socker med ursprung i ULT på ett sätt som var förenligt med den rådande

situationen på denna marknad, samtidigt som förmånsbehandlingen av sockret bibehölls på ett sätt som överensstämde med målen som ställts upp i ULT-beslutet (se punkterna 198—211 nedan), var ägnad att säkerställa att de mål som kommissionen strävade efter uppnåddes och gick inte utöver vad som var nödvändigt för att uppnå dessa (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 22 november 2001 i det ovan i punkt 164 nämnda målet C-301/97, Nederländerna mot rådet, punkt 148).

169 För det tredje har sökandena hävdat att ett minimipris på importerat socker omfattat av kumulation av ursprung mellan EG och ULT infördes genom förordning nr 2423/1999. Enligt skäl 8 i denna förordning skulle införandet av ett minimipris göra det möjligt att uppnå målet att undvika sockerimportens störande effekter. Kommissionen har emellertid inte i den ifrågasatta förordningen förklarat varför införandet av ett minimipris inte längre ansågs vara en lämplig åtgärd för att uppnå det eftersträvade målet.

170 Förstainstansrätten erinrar om att domstolen, vid kontrollen av att ULT:s rättigheter respekteras, inte kan ersätta kommissionens bedömning med sin egen vad gäller valet av den lämpligaste åtgärden för att förebygga störningar på den gemensamma marknaden för socker, utan att riskera att inkräkta på det stora utrymme för skönsmässig bedömning som kommissionen förfogar över, så länge det inte styrkts att den valda åtgärden var uppenbart olämplig för att uppnå det eftersträvade målet (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 5 oktober 1994 i mål C-280/93, Tyskland mot rådet, REG 1994, s. I-4973, punkt 94, svensk specialutgåva, volym 16, s. 171, av den 12 juli 2001 i mål C-189/01, Jippes m.fl., REG 2001, s. I-5689, punkt 83, och av den 22 november 2001 i det ovan i punkt 164 nämnda målet C-301/97, Nederländerna mot rådet, punkt 135).

171 Sökandena har emellertid inte visat att kommissionen genom att begränsa importen till gemenskapen av socker och blandningar som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT till 3 340 ton under den ifrågasatta förordningens giltighetstid har vidtagit en uppenbart olämplig åtgärd eller gjort sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning av de omständigheter som den förfogade över vid antagandet av den ifrågasatta förordningen (se, för ett liknande resonemang, domen av den 22 november 2001 i det ovan i punkt 164 nämnda målet C-301/97, Nederländerna mot rådet, punkt 136).

172 Av Eurostats statistik framgår i vilket fall som helst att importen av socker som omfattades av kumulation av ursprung mellan EG och ULT var mer omfattande vid tidpunkten för den ifrågasatta förordningens antagande än vid tidpunkten för antagandet av förordning nr 2423/1999. Detta ger upphov till tvivel vad avser effektiviteten av den skyddsåtgärd som infördes genom den senare förordningen, nämligen ett minimipris på den importerade produkten ifråga.

173 Under dessa omständigheter anser förstainstansrätten att kommissionen hade fog för uppfattningen att den tillfälliga begränsningen av import av socker och blandningar som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT, med hänsyn till avvägningen mellan den gemensamma jordbrukspolitikens mål och ULT:s associering med gemenskapen, var ägnad att säkerställa att det avsedda målet uppnåddes och inte gick utöver vad som var nödvändigt för att uppnå detta (se, för ett liknande resonemang, domen av den 22 november 2001 i det ovan i punkt 164 nämnda målet C-301/97, Nederländerna mot rådet, punkt 137).

174 För det fjärde har sökandena hävdat att den införda maximigränsen för hur mycket socker som kan importeras inom ramen för systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT, det vill säga 3 340 ton under sju månader, strider mot proportionalitetsprincipen.

175 Enligt sökandena har kommissionen för det första åsidosatt artikel 109.2 i ULT-beslutet genom att inte ta hänsyn till import som ägde rum år 1999 vid beräkningen av importkvoten för socker och blandningar som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT. Sökandena har anfört att importen till gemenskapen av socker som omfattas av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT i praktiken omöjliggjordes från och med den 1 december 1997 genom beslut 97/803. Sökandena anser att kommissionen saknade rätt att utesluta import som ägde rum år 1999 med hänvisning till att den var exponentiell, eftersom den motsvarar den gängse sockerproduktionen i ULT. Siffrorna från åren 1997 och 1998 är enligt sökandena inte representativa eftersom de härrör från en ny industri. Vad gäller undersökningen av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF), vilken omnämns i skäl 9 i den ifrågasatta förordningen, har sökandena anfört att den inte gäller producenter i ULT utan

europeiska exportörer av socker. Enligt sökandena har det inte framkommit i undersökningen att oegentligheter har förekommit. Därmed anser sökandena att undersökningen inte motiverar kommissionens beslut att bortse från import som ägde rum år 1999 vid fastställandet av importkvoten för socker och blandningar som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT.

176 Förstainstansrätten konstaterar att kommissionen i skäl 9 i den ifrågasatta förordningen, avseende beslutet att inte använda år 1999 som referensår, har anfört att detta år "var det år då importen uppvisade exponentiell tillväxt och för vilket en undersökning från... [OLAF] pågår till följd av misstänkta oegentligheter".

177 Kommissionen har emellertid med rätta konstaterat att det förelåg en exponentiell ökning av importen till gemenskapen av socker och blandningar omfattade av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT år 1999. Det framgår nämligen av Eurostats statistik att importen av socker som omfattas av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT endast uppgick till 2 528,93 ton år 1998 medan den uppgick till hela 35 791,8 ton år 1999. Vad gäller blandningar med ursprung i ULT ökade importen från 1 260,9 ton år 1998 till 12 420 ton år 1999.

178 Kommissionen hade dessutom fog för bedömningen att den exponentiella ökningen, med hänsyn till överskottet på gemenskapsmarknaden och gemenskapens skyldigheter enligt WTO-avtalen, riskerade att ge upphov till en försämring inom gemenskapens sektor för socker. Om kommissionen vid fastställandet av importkvoter var skyldig att beakta import som är så omfattande att det föreligger en ansenlig risk för att den kommer att medföra en försämring inom den aktuella sektorn riskerar den aktuella skyddsåtgärden att berövas sin ändamålsenliga verkan.

179 Av detta följer att kommissionen, oberoende av OLAF:s undersökning, med fog kunde välja att inte använda år 1999 som referensår vid beräkningen av importkvoten i den ifrågasatta förordningen.

180 För det andra har sökandena hävdat att kommissionens beräkningar för att komma fram till en kvot på 3 340 ton under sju månader är obegripliga. Kommissionen kan, enligt sökandena, inte förklara varför siffrorna som ligger till grund för kvoten på 3 340 ton under sju månader kraftigt avviker från Eurostats siffror.

181 Enligt sökandena är kvoten på 3 340 ton under sju månader i vilket fall som helst så låg att det inte vore möjligt ens för en ensam bearbetningsfabrik att få verksamheten att gå med vinst under den ifrågasatta förordningens giltighetstid. Även om det var nödvändigt att begränsa importen av socker och blandningar omfattade av kumulation av ursprung mellan EG och ULT anser sökandena att kommissionen i den ifrågasatta förordningen borde ha tagit hänsyn till de i ULT existerande företagen inom sektorn för socker och deras intressen. Enligt sökandena borde kommissionen ha infört en kvot som skulle gjort det möjligt för dessa företag att fortsätta verka på marknaden.

182 Förstainstansrätten erinrar om att kommissionen har gett följande förklaring i skäl 9 i den ifrågasatta förordningen:

"... kumulationen av EG/ULT-ursprunget för produkter med KN-numren NC 1701, 1806 10 30 och 1806 10 90 [bör] begränsas till högst 3 340 ton socker, vilket utgör summan av de största årliga importvolymer som konstaterats för de berörda produkterna under de tre åren närmast före 1999... "

183 Av Eurostats statistik framgår att importen av socker med ursprung i ULT uppgick till 2 251,1 ton år 1996 och till 10 372,2 ton år 1997. Det saknas emellertid exakt statistik för dessa år vad avser importen av socker som omfattas av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT. Före ikraftträdandet den 17 december 1997 av förordning nr 2553/97, genom vilken en särskild importlicens för socker omfattat av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT infördes, var det nämligen inte möjligt att skilja på import av socker omfattat av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT och import av socker omfattat av ursprung mellan EG och ULT.

184 Vad gäller importen av blandningar med ursprung i ULT visar Eurostats statistik att någon sådan inte förekom år 1996 och att 877,7 ton importerades år 1997.

185 År 1998 uppgick importen av socker och blandningar omfattade av kumulation av ursprung mellan EG och ULT till 2 528,93 respektive 1 260,9 ton.

186 Kommissionen har förklarat att den vid beräkningen av den kvot på 3 340 ton som fastställts i artikel 1 i den ifrågasatta förordningen utgick från de importerade kvantiteterna av socker omfattat av kumulation av ursprung mellan EG och ULT år 1997. Eftersom exakta uppgifter saknas för detta år uppskattades importen till 4 465 ton. Denna siffra motsvarar den mängd C-socker som exporterades till Aruba och Nederländska Antillerna år 1997. För importen av blandningar användes importen år 1998 som referens. Importen av blandningar uppgick till 1 260,9 ton detta år. I relation till skyddsåtgärdernas giltighetstid motsvarar nämnda volymer 3 340 ton.

187 Med hänsyn till vad som har framkommit ovan bedömer förstainstansrätten att uppgiften i skäl 9 i den ifrågasatta förordningen, att kvoten på 3 340 ton har grundats på de största importvolymer som hade konstaterats för de berörda produkterna under de tre åren närmast före 1999, är korrekt.

188 Sökandenas ifrågasättande av kommissionens beräkning av importen av socker som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT år 1997 saknar grund. För det första finns det ingen statistik över denna import för år 1997. Sökandena saknar således underlag för påståendet att kommissionens sifferuppgift om 4 465 ton avviker från Eurostats statistik. För det andra är kommissionens beräkning av importen av socker som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT, som grundats på mängden C-socker som exporterats till Aruba och Nederländska Antillerna, rimlig. För att kunna utnyttja systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT måste nämligen företag i ULT skaffa sig gemenskapsproducerat socker.

189 I vilket fall som helst är kommissionens uppskattning av importen till gemenskapen av produkter omfattade av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT år 1997 till sökandenas fördel. Man kan nämligen utgå från att nästan allt socker med ursprung i ULT — EG/ULT och AVS/ULT sammantagna — som importerades till gemenskapen under år 1997, det vill säga 10 372,2 ton, var socker som omfattades av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT. Produktionen av socker som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT är, vilket sökandena har betonat, en industri som vuxit upp efter antagandet av beslut 97/803 den 24 november 1997, ett beslut som gjorde det praktiskt taget omöjligt att exportera socker som omfattas av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT.

190 Beräkningen av importen till gemenskapen av socker som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT på grundval av exporten av C-socker till Aruba och Nederländska Antillerna år 1997 är dessutom fördelaktig för sökandena på så sätt att hänsyn inte har tagits till att en del av C-sockret som importerats till ULT är avsett för den lokala marknaden. Dessutom skall det noteras att importen till gemenskapen av socker omfattat av kumulation av ursprung mellan EG och ULT år 1998, för vilket officiell statistik finns att tillgå, endast uppgick till 2 528,93 ton. Importen detta år var sålunda avsevärt mindre än den av kommissionen uppskattade importen år 1997.

191 Sökanden i mål T-94/00 har emellertid hävdat att det är tveksamt om en koppling finns mellan det C-socker som exporterats till ULT och det socker som importerats inom ramen för systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT. Sökanden har gjort gällande att gemenskapens leverantörer av socker ofta har ändrat destinationsorten för exporterat C-socker under exportens gång. Ändringarna har gjorts i syfte att undvika repressalier från de gemenskapsproducenter som hade beslutat sig för att inte längre förse Aruba med C-socker.

192 Förstainstansrätten konstaterar att gemenskapsproducenternas påstådda beslut, enligt sökanden i mål T-94/00, fattades den 15 oktober 1999. Det är därmed uppenbart att detta beslut inte kan ha påverkat exporten av C-socker till ULT år 1997, på vilken kvoten i den ifrågasatta förordningen har baserats.

193 Avslutningsvis konstaterar förstainstansrätten att kommissionen har beaktat sockerproducenterna i ULT och deras intressen genom att inte stoppa importen av socker inom ramen för systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT helt och hållet. Tvärtom har kommissionen grundat kvoten på 3 340 ton i artikel 1 i den ifrågasatta förordningen på den mest omfattande importen av socker och blandningar under perioden 1996—1998.

194 Men hänsyn till vad som har anförts ovan och med beaktande av att gemenskapsdomstolens kontrollbefogenheter är extra begränsade när kommissionen har haft att ta hänsyn till olika intressen — i förevarande fall skyddet av den gemensamma organisationen av marknaden för socker, å ena sidan, och skyddet av ULT:s intressen och de där hemmahörande företagens intressen, å andra sidan — anser förstainstansrätten inte att kommissionen har åsidosatt proportionalitetsprincipen genom att begränsa importen av socker eller blandningar, inom ramen för systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT, till 3 340 ton under den ifrågasatta förordningens giltighetstid.

195 För det femte och avslutningsvis har sökandena hävdat att artikel 2.3 i den ifrågasatta förordningen, i vilken det stadgas att det "till ansökan om import-

licens skall bifogas en kopia på exportlicenser", strider mot proportionalitetsprincipen. Enligt sökandena hindrar denna bestämmelse i praktiken sökandena från att utnyttja kvoten som införts genom förordningen. På grund av bestämmelsen är sökandena nämligen tvingade att köpa socker med ursprung i gemenskapen (till ett pris som överstiger priset på världsmarknaden med anledning av det bidrag, kallat golden premium, som utgår på grund av att sockret har producerats inom gemenskapen) och exportera det från gemenskapen vid en tidpunkt då de inte ännu känner till om sockret kan avsättas inom och importeras till gemenskapen efter att ha behandlats eller bearbetats till socker eller blandningar omfattade av kumulation av ursprung mellan EG och ULT.

196 Förstainstansrätten anser inte att detta argument kan godtas. Kommissionen hade nämligen fog för att införa villkoret i artikel 2.3 i den ifrågasatta förordningen eftersom det gör det möjligt att kontrollera att ansökningarna om import som görs inom ramen för den ifrågasatta förordningen verkligen gäller socker som omfattas av kumulation av ursprung mellan EG och ULT.

197 Av det ovan anförda följer att talan inte kan vinna bifall på den andra grunden.

Den tredje grunden: Åsidosättande av den förmånsbehandling som varor med ursprung i ULT åtnjuter

198 Sökandena har gjort gällande att gemenskapsinstitutionerna enligt artikel 3.1 s EG och bestämmelserna i EG-fördragets fjärde del (i synnerhet artikel 183.1) är skyldiga att ta hänsyn till principen om preferensernas hierarki. Sökandena har anfört att institutionerna enligt denna princip saknar rätt att agera på ett sätt som placerar varor med ursprung i ULT i en mindre fördelaktig situation än varor från AVS-staterna eller andra tredje länder (dom av den 14 september 1995 i det ovan i punkt 45 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, punkterna 91 och 142).

199 För det första har sökandena anfört att artikel 213 i Lomékonventionen helt och hållet förhindrar vidtagandet av skyddsåtgärder för socker. Antagandet av den ifrågasatta förordningen strider därmed mot den förmånsbehandling som varor från ULT åtnjuter i förhållande till varor från AVS-staterna.

200 Sökanden i mål T-94/00 har därefter jämfört artikel 109.1 i ULT-beslutet med andra bestämmelser om skyddsåtgärder. Sökanden har påpekat att det enligt artikel 25.1 i förordning nr 2038/1999, som inte omfattar handel med ULT, skall finnas ett orsakssamband mellan importen från tredje land och störningarna på gemenskapsmarknaden för att kommissionen skall få vidta skyddsåtgärder. I de avtal som ingåtts med tredje länder, såsom Marocko, ställs också krav på att det skall finnas ett orsakssamband mellan importen från landet ifråga och problemen inom gemenskapen (samarbetsavtalet med Marocko av den 26 februari 1996, EGT L 70, 2000, s. 2). Sökanden har anfört att kommissionen, med tanke på att ULT åtnjuter den högsta graden av förmånsbehandling, skall undvika att vidta skyddsåtgärder vad avser import från ULT med stöd av artikel 109.1 i ULT-beslutet när villkoren för att vidta sådana åtgärder inte är uppfyllda avseende importen från mindre privilegierade tredje länder.

201 För det andra har sökandena fäst rättens uppmärksamhet på att gemenskapen, med stöd av protokoll nr 8 till Lomékonventionen, har beviljat AVS-staterna en kvot på mer än 1,7 miljoner ton socker. Denna kvot kan importeras, i sin helhet eller i delar, till gemenskapen utan erläggande av tullar och till ett garanterat pris. Genom att begränsa importen från ULT av socker inom ramen för systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT till 3 340 ton under sju månader har kommissionen åsidosatt principen enligt vilken varor med ursprung i ULT inte får placeras i en mindre förmånlig situation än varor från AVS-staterna eller andra tredje länder.

202 Förstainstansrätten erinrar om att gemenskapsdomstolens prövning måste begränsas till en kontroll av huruvida kommissionen, som i förevarande fall

förfogade över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning, har gjort sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning vid antagandet av den ifrågasatta förordningen (dom av den 22 november 2001 i det ovan i punkt 164 nämnda målet C-301/97, Nederländerna mot rådet, punkt 112).

203 Domstolen och förstainstansrätten har redan slagit fast att artikel 109 i ULT-beslutet, som ger kommissionen rätt att vidta skyddsåtgärder, inte i sig strider mot någon av principerna i den fjärde delen av fördraget trots att varor med ursprung i ULT enligt denna del skall åtnjuta förmånsbehandling (dom av den 11 februari 1999 i det ovan i punkt 53 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, punkt 40). Vidtagandet av en skyddsåtgärd med stöd av artikel 109 i ULT-beslutet utgör således inte nödvändigtvis ett åsidosättande av den förmånsbehandling som varor med ursprung i ULT åtnjuter.

204 Vad gäller sockers ställning i Lomékonventionen kan förstainstansrätten konstatera att gemenskapen i protokoll nr 8 till denna konvention har åtagit sig att köpa socker till garanterade priser och att varje år importera en viss mängd socker (1,7 miljoner ton) från AVS-staterna. Denna import är antingen helt eller delvis undantagen från tull. För att nämnda åtagande inte skall berövas sitt innehåll föreskrivs det i artikel 213 i Lomékonventionen att klausulen om skyddsåtgärder (artikel 177 i Lomékonventionen) inte är tillämplig inom ramen för protokoll nr 8.

205 Till skillnad från varor från AVS-staterna kan samtliga varor med ursprung i ULT, och därmed i princip också socker, importeras till gemenskapen utan erläggande av tull enligt artikel 101.1 i ULT-beslutet. Det är därmed uppenbart att socker från ULT åtnjuter förmånsbehandling i förhållande till socker från AVS-staterna. Detta förhållande ändras inte av att kommissionen vidtar en skyddsåtgärd, som per definition är tillfällig. Förstainstansrätten understryker att den ifrågasatta förordningen endast gäller socker och blandningar som importeras inom ramen för systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT. Förordningen innehåller inga bestämmelser om maximigränser för import av socker från ULT inom ramen för de ordinarie bestämmelserna om ursprung, för det fall en sådan produktion förekommer.

206 Därmed kan argumentet gällande ULT-sockrets förmånsbehandling i förhållande till socker från AVS-staterna inte godtas.

207 Av samma skäl kan sökandena inte med framgång åberopa klausuler om skyddsåtgärder i avtal som har ingåtts mellan gemenskapen och vissa tredje länder.

208 I vilket fall som helst avviker artikel 109 i ULT-beslutet inte i grunden från andra klausuler om skyddsåtgärder i vilka krav ställs på en koppling mellan den aktuella importen och de svårigheter som har uppstått. I domen av den 11 februari 1999 i det ovan i punkt 53 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen (punkt 47) har domstolen visserligen uppgett att det i "andra fallet [i artikel 109.1 i ULT-beslutet]... dock inte [krävs] att... svårigheter[na]... beror på ULT-beslutets tillämpning". Domstolen har emellertid hållit fast vid kravet på att skyddsåtgärderna skall vara ägnade att upphäva eller mildra de svårigheter som har uppstått. Om en koppling saknas mellan svårigheterna och de vidtagna åtgärderna skulle de senare vara oproportionerliga och strida mot artikel 109.2 andra meningen i ULT-beslutet (generaladvokaten Albers förslag till avgörande inför domen av den 11 februari 1999 i det ovan i punkt 53 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. I-773, punkt 67).

209 I förevarande fall har emellertid kommissionen på ett tillfredsställande sätt visat att en koppling finns mellan, å ena sidan, den exponentiella ökningen av importen till gemenskapen av socker och blandningar som omfattas av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT och, å andra sidan, risken för en försämring inom gemenskapens sektor för socker (se punkterna 122—155 ovan). Begränsningen av importen är sålunda ägnad att upphäva eller mildra de svårigheter som har uppstått.

210 Med hänsyn till det ovan anförda konstaterar förstainstansrätten att den ifrågasatta förordningen inte har lett till att AVS-staterna och tredje länder försatts i en uppenbart förmånligare konkurrenssituation än ULT.

211 Därmed kan talan inte heller vinna bifall på den tredje grunden.

Fjärde grunden: Åsidosättande av avtalet om skyddsåtgärder

212 Sökanden i mål T-94/00 har hävdat att den ifrågasatta förordningen strider mot artikel 2 i avtalet om skyddsåtgärder. Artikeln lyder som följer:

"1. En medlem får vidta en skyddsåtgärd mot en vara endast om den med stöd av nedan angivna bestämmelser har fastställt att denna vara importeras till dess territorium i så ökade kvantiteter, räknat i absoluta tal eller i förhållande till inhemsk produktion, och under sådana förhållanden att importen därigenom förorsakar eller hotar att förorsaka allvarlig skada för den inhemska industri som tillverkar varor av samma slag eller direkt konkurrerande varor.

..."

213 Sökanden i fråga har betonat att artikel 109 i ULT-beslutet skall tolkas i ljuset av skyldigheterna enligt avtalet om skyddsåtgärder. Därmed anser sökanden att ett åsidosättande av artikel 2 i det senare avtalet innebär ett åsidosättande också av artikel 109 i ULT-beslutet.

214 Sökanden i mål T-94/00 hävdade vid förhandlingen också att Aruba och Nederländska Antillerna är medlemmar i WTO och att ULT, vad avser gemenskapens skyldigheter enligt WTO-avtalen, utgör tredje länder i relationerna med gemenskapen. Avtalet om skyddsåtgärder är därmed tillämpligt mellan ULT och gemenskapen.

215 Förstainstansrätten erinrar emellertid om att det framgår av fast rättspraxis att bestämmelserna i WTO-avtalen, med hänsyn till deras beskaffenhet och systematik, i princip inte ingår bland de regler utifrån vilka gemenskapsdomstolen prövar lagenligheten av gemenskapsinstitutionernas rättsakter (domstolens dom av den 23 november 1999 i mål C-149/96, Portugal mot rådet, REG 1999, s. I-8395, punkt 47, och av den 22 november 2001 i det ovan i punkt 164 nämnda målet C-301/97, Nederländerna mot rådet, punkt 53). Detta gäller också när gemenskapsrättsakten som är underställd gemenskapsdomstolens prövning begränsar handeln mellan gemenskapen och ULT (se dom av den 22 november 2001 i det ovan i punkt 164 nämnda målet C-301/97, Nederländerna mot rådet, punkterna 53—56), oavsett vilken ställning de senare har inom WTO. Det är endast i de fall då gemenskapen har haft för avsikt att fullgöra en särskild förpliktelse, vilken den åtagit sig inom ramen för WTO, eller då det i gemenskapsrättsakten uttryckligen hänvisas till specifika bestämmelser i WTO-avtalen som gemenskapsdomstolen skall kontrollera lagenligheten av gemenskapsrättsakten i fråga i förhållande till WTO:s regler (domen i det ovannämnda målet Portugal mot rådet, punkt 49, och domen av den 22 november 2001 i det ovan i punkt 164 nämnda målet C-301/97, Nederländerna mot rådet, punkt 54).

216 Syftet med den ifrågasatta förordningen är emellertid inte att inom ramen för gemenskapsrätten säkerställa att en viss förpliktelse som gemenskapen åtagit sig inom ramen för WTO fullgörs. Den nämnda förordningen innehåller inte heller någon uttrycklig hänvisning till specifika bestämmelser i WTO-avtalen. Syftet med den ifrågasatta förordningen är endast att med stöd av artikel 109 i ULT-beslutet införa skyddsåtgärder mot import av socker och blandningar med ursprung i ULT för att avhjälpa de svårigheter som har uppstått.

217 Av detta följer att sökanden i mål T-94/00 inte med framgång kan göra gällande att den ifrågasatta förordningen har antagits i strid med artikel 2 i avtalet om skyddsåtgärder.

218 Även om artikel 109 i ULT-beslutet i möjligaste mån skall tolkas i ljuset av det aktuella avtalets ordalydelse och syfte (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 16 juni 1998 i mål C-53/96, Hermès, REG 1998,

s. I-3603, punkt 28, och av den 14 december 2000 i de förenade målen C-300/98 och C-392/98, Dior m.fl., REG 2000, s. I-11307, punkt 47) konstaterar förstainstansrätten att kommissionen på ett tillfredsställande sätt har visat att en korrelation föreligger mellan, å ena sidan, den exponentiella ökningen av importen av socker och blandningar inom ramen för systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT och, å andra sidan, risken för en försämring inom gemenskapens sektor för socker (se punkterna 122—155 ovan).

219 Av det ovan anförda följer att talan inte heller kan vinna bifall på den fjärde grunden.

Den femte grunden: Åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar

220 Sökanden i mål T-94/00 har påtalat att den ifrågasatta förordningen saknar bestämmelser om ett övergångssystem för det socker och de blandningar omfattade av kumulation av ursprung mellan EG och ULT som redan var på väg till gemenskapen vid tidpunkten för antagandet av den aktuella förordningen. Enligt sökanden och den nederländska regeringen förelåg inget tvingande allmänintresse som motiverade att den ifrågasatta förordningen saknade bestämmelser om övergångsåtgärder för sådana varor (domstolens dom av den 17 juli 1997 i mål C-183/95, Affisch, REG 1997, s. I-4315, punkt 57).

221 Sökanden i mål T-94/00 har anfört att varor tillhöriga sökanden vid tidpunkten för den ifrågasatta förordningens ikraftträdande var på väg från Aruba till kunder inom gemenskapen. Dessa varor påverkades enligt sökanden vid ankomsten till gemenskapen av de begränsningar som hade införts genom den ifrågasatta förordningen. Genom att inte ta hänsyn till sökandens intressen vid tidpunkten för antagandet av den ifrågasatta förordningen åsidosatte kommissionen principen om skydd för berättigade förväntningar (domstolens dom i det ovan i punkt 52 nämnda målet Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen, och dom av den 26 juni 1990 i mål C-152/88, Sofrimport mot kommissionen, REG 1990, s. I-2477).

222 Förstainstansrätten erinrar om att näringsidkare har rätt att utgå från att varor som är på väg till gemenskapen kommer att släppas in vid ankomsten, såvida ett tvingande allmänintresse inte föreligger (domen i det i föregående punkt nämnda målet Sofrimport mot kommissionen, punkt 16, och domen i det ovan i punkt 220 nämnda målet Affish, punkt 57).

223 På skriftlig förfrågan av förstainstansrätten uppgav sökanden, i en skrivelse av den 5 december 2001, att sammanlagt 2 580 ton socker omfattat av kumulation av ursprung mellan EG och ULT tillhörande sökanden var på väg till gemenskapen vid tidpunkten för antagandet av den ifrågasatta förordningen.

224 Det kan emellertid konstateras att den ifrågasatta förordningen inte har hindrat sökanden från att importera de aktuella varorna. Sökanden har nämligen tillstått, i skrivelsen av den 5 december 2001, att den under den ifrågasatta förordningens giltighetstid har kunnat importera sammanlagt 3 035,9 ton socker omfattat av kumulation av ursprung mellan EG och ULT.

225 Under dessa omständigheter kan talan inte vinna bifall på den grunden att principen om skydd för berättigade förväntningar har åsidosatts.

Den sjätte grunden: Maktmissbruk

226 Sökanden i mål T-94/00 har erinrat om att nästan all import till gemenskapen av socker omfattat av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT stoppades genom artikel 108b i ULT-beslutet. Rådet införde nämnda artikel i beslutet år 1997 (se punkt 16 ovan). Enligt sökanden önskade rådet emellertid inte begränsa

omfattningen av kumulation av ursprung mellan EG och ULT för socker. Genom att anta den ifrågasatta förordningen omintetgjorde kommissionen de effekter som rådet önskade åstadkomma med ULT-beslutet. Artikel 109 i ULT-beslutet ger inte kommissionen rätt att godtyckligt "ändra" ett beslut av rådet.

227 Samma sökande erinrar också om att giltighetstiden för förordning nr 2423/1999 var begränsad och att den var kopplad till tidpunkten för upphörandet av ULT-beslutets giltighet, det vill säga den 29 februari 2000. Enligt sökanden planerade kommissionen att i november år 1999 föreslå rådet att införa restriktioner avseende importen till gemenskapen av socker omfattat av kumulation av ursprung mellan EG och ULT i beslutet om förlängning av ULT-beslutets giltighetstid. Sökanden har anfört att kommissionen, när det framkom att rådet inte skulle lyckas fatta ett beslut om förlängning av ULT-beslutets giltighetstid som innehöll de begränsningar som kommissionen önskade, bestämde sig för att uppnå sitt mål genom att införa skyddsåtgärder trots att omständigheterna i slutet av februari år 2000 var desamma som i november år 1999.

228 Förstainstansrätten erinrar om att en rättsakt innebär maktmissbruk endast om det på grundval av objektiva, relevanta och samstämmiga uppgifter kan antas att den har antagits uteslutande, eller åtminstone huvudsakligen, för att uppnå andra mål än dem som angetts av den svarande institutionen eller för att kringgå ett förfarande som särskilt föreskrivs i fördraget (domstolens dom av den 25 juni 1997 i mål C-285/94, Italien mot kommissionen, REG 1997, s. I-3519, punkt 52, och förstainstansrättens dom av den 6 april 1995 i mål T-143/89, Ferriere Nord mot kommissionen, REG 1995, s. II-917, punkt 68).

229 Till att börja med är det klart att artikel 109.1 i ULT-beslutet ger kommissionen behörighet att vidta skyddsåtgärder mot import med ursprung i ULT, bland annat när "det uppstår svårigheter som kan leda till en försämring inom en sektor av gemenskapens verksamhet".

230 Vidare framgår det av den analys som gjordes inom ramen för den första grunden att kommissionen med rätta kunde anse att de svårigheter som hade uppstått riskerade att leda till en försämring inom den gemensamma sektorn för socker.

231 Sökanden har inte lagt fram något bevis för att den ifrågasatta förordningen inte antogs i syfte att undvika en försämring inom den gemensamma sektorn för socker.

232 Dessutom påverkar det faktum att rådet införde en kvantitativ begränsning i artikel 108b i ULT-beslutet för socker omfattat av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT inte på något sätt kommissionens befogenheter att införa nödvändiga skyddsåtgärder för socker och andra varor från ULT enligt artikel 109.1 i ULT-beslutet, om villkoren för att vidta sådana åtgärder är uppfyllda.

233 Talan kan därmed inte heller vinna bifall på den sjätte grunden.

Den sjunde grunden: Åsidosättande av artikel 253 EG

234 Sökanden i mål T-94/00 har gjort gällande att motiveringen i den ifrågasatta förordningen är otillräcklig. Enligt sökanden innehåller inte förordningen en tillräckligt utförlig redogörelse för de uppkomna svårigheterna och för försämringen eller risken för försämring inom sektorn för socker. Kommissionen har inte heller förklarat hur det kommer sig att den gjorde en annan bedömning av dessa svårigheter i den ifrågasatta förordningen än i förordning nr 2423/1999. Avslutningsvis har sökanden anfört att det i den ifrågasatta förordningen inte ges någon förklaring till att år 1999 inte har använts som referensår vid fastställandet av tullkvoten.

235 Förstainstansrätten erinrar om att den motivering som krävs enligt artikel 253 EG enligt fast rättspraxis skall vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet. Av motiveringen skall klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att den behöriga domstolen ges möjlighet att utöva sin prövningsrätt (se bland annat domstolens dom av den 13 oktober 1992 i de förenade målen C-63/90 och C-67/90, Portugal och Spanien mot rådet, REG 1992, s. I-5073, punkt 16, svensk specialutgåva, volym 13, s. 123, förstainstansrättens dom av den 5 april 2001 i mål T-82/00, BIC m.fl. mot rådet, REG 2000, s. II-1241, punkt 24). Det krävs dock inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen av en rättsakt uppfyller kraven i artikel 253 EG inte skall ske endast utifrån rättsaktens ordalydelse utan även utifrån sammanhanget och reglerna på det ifrågavarande området (domstolens dom av den 2 april 1998 i mål C-367/95 P, kommissionen mot Sytraval och Brink's France, REG 1998, s. I-1719, punkt 63, och domen i det ovannämnda målet BIC m.fl. mot kommissionen, punkt 24).

236 Den ifrågasatta förordningen är grundad på det andra fallet i artikel 109.1 i ULT-beslutet. En skyddsåtgärd som vidtagits med stöd av denna bestämmelse uppfyller villkoren i artikel 253 EG om det i denna anges vilka "svårigheter" som har uppstått och en redogörelse för på vilket sätt svårigheterna riskerar att leda till en "försämring inom en sektor av gemenskapens verksamhet eller i en region inom gemenskapen", under förutsättning att upplysningarna gör det möjligt att kontrollera att proportionalitetsprincipen i artikel 109.2 i ULT-beslutet har iakttagits.

237 I skäl 1 och skäl 4 i den ifrågasatta förordningen har kommissionen redogjort för de svårigheter som har uppstått. I skäl 5 och skäl 7 har kommissionen förklarat varför dessa svårigheter riskerar att kraftigt störa den gemensamma organisationen av marknaden för socker. I skäl 9 i den ifrågasatta förordningen har kommissionen redogjort för de motiv som låg bakom beslutet att fastställa kvoten till 3 340 ton. Vad gäller valet att inte använda år 1999 som referensår har kommissionen i skäl 9 anfört att år 1999 "var det år då importen uppvisade exponentiell tillväxt och för vilket en undersökning från... [OLAF] pågår till följd av misstänkta oegentligheter".

238 Av detta följer att talan inte heller kan vinna bifall på den sjunde grunden.

Invändningen att förordning nr 2553/97 är rättsstridig

239 Sökandena i målen T-110/00 och T-159/00 har erinrat om att det i artikel 2.2 i den ifrågasatta förordningen föreskrivs att villkoren i artiklarna 2—6 i förordning nr 2553/97 skall gälla för import till gemenskapen av socker och blandningar omfattade av kumulation av ursprung mellan EG och ULT. Eftersom den senare förordningen är rättsstridig anser sökanden att också artikel 2.2 i den ifrågasatta förordningen är rättsstridig.

240 Kommissionen har genmält att invändningen om rättsstridighet inte kan prövas eftersom den ifrågasatta förordningen inte garanterar tillämpningen av den förordning vars lagenlighet har ifrågasatts.

241 Förstainstansrätten erinrar om att förordning nr 2553/97 inte utgör den rättsliga grunden för den ifrågasatta förordningen. Eftersom importen av socker och blandningar omfattade av systemet för kumulation av ursprung mellan EG och ULT omfattas av artiklarna 2—6 i förordning nr 2553/97 i tillämpliga delar skulle emellertid en eventuell rättsstridighet hos dessa artiklar påverka lagenligheten av artikel 2.2 i den ifrågasatta förordningen. En invändning om rättsstridighet kan följaktligen framställas mot dessa bestämmelser med stöd av artikel 241 EG (förstainstansrättens dom av den 20 april 1999 i de förenade målen T-305/94—T-307/94, T-313/94—T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 och T-335/94, Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. II-931, punkterna 285 och 286).

242 Sökandena i målen T-110/00 och T-159/00 har gjort gällande att kommissionen har överskridit sina befogenheter vid antagandet av förordning nr 2553/97 eftersom varken gemenskapens primärrätt eller sekundärrätt ger kommissionen befogenhet att verkställa artikel 108b i ULT-beslutet.

243 Förstainstansrätten konstaterar inledningsvis att sökandena inte har åberopat någon rättsstridighet som specifikt gäller villkoren i artiklarna 2—6 i förordning nr 2553/97. I artikel 2.2 i den ifrågasatta förordningen anges att dessa artiklar skall gälla i tillämpliga delar. Sökandena har endast åberopat att kommissionen saknade behörighet att anta förordning nr 2553/97.

244 Sökandenas argument skulle emellertid, under förutsättning att det var välgrundat, sakna betydelse för lagenligheten av den ifrågasatta förordningen om det visade sig att kommissionen hade behörighet att i denna införliva bestämmelser motsvarande dem i artiklarna 2—6 i förordning nr 2553/97.

245 Förstainstansrätten erinrar om att artiklarna 2—6 i förordning nr 2553/97 reglerar tillhandahållandet av importlicenser för socker som omfattas av kumulation av ursprung mellan AVS och ULT.

246 Artikel 109 i ULT-beslutet, i vilken kommissionen ges behörighet att vidta skyddsåtgärder avseende handeln mellan ULT och gemenskapen, skall emellertid tolkas så, att den ger kommissionen rätt att kräva att personer som importerar varor med ursprung i ULT innehar en importlicens utfärdad av kommissionen när importen begränsats i enlighet med villkoren i artikel 109.1 i nämnda beslut.

Syftet är härvid att säkerställa att skyddsåtgärderna får eftersträvad verkan och att fastställa förfarandet för utfärdande av sådana importlicenser.

247 Även om kommissionen saknade behörighet att anta förordning nr 2553/97 kunde den således ha fastställt förfarandet för utfärdande av importlicenser för socker och blandningar omfattade av kumulation av ursprung mellan EG och ULT direkt med stöd av artikel 109 i ULT-beslutet genom att i den ifrågasatta förordningen införa artiklarna 2—6 i förordning nr 2553/97 i tillämpliga delar.

248 Av det som anförts ovan följer att invändningen att förordning nr 2553/97 är rättsstridig skall ogillas.

Skadeståndstalan

249 Sökandena i de tre målen har med stöd av den nederländska regeringen gjort gällande att den rättsstridighet som åberopats till stöd för talan om ogiltigförklaring har förorsakat sökandena skada som gemenskapen är skyldig att ersätta.

250 Förstainstansrätten erinrar om att det i fråga om gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar har slagits fast att det föreligger en rätt till skadestånd om tre förutsättningar är uppfyllda, nämligen att den rättsregel som har

överträtts har till syfte att skydda enskilda och att överträdelsen av densamma är tillräckligt klar, att det har fastställts att det verkligen föreligger en skada och, slutligen, att det finns ett direkt orsakssamband mellan åsidosättandet av gemenskapens skyldighet och den skada som de drabbade personerna har lidit (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 4 juli 2000 i mål C-352/98 P, Bergaderm och Goupil mot kommissionen, REG 2000, s. I-5291, punkt 42).

251 I ett normativt sammanhang som karaktäriseras av ett stort utrymme för skönsmässig bedömning kan gemenskapens ansvar endast göras gällande om den berörda institutionen uppenbart och allvarligt har överskridit sina befogenheter (dom av den 11 februari 1999 i det ovan i punkt 53 nämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, punkt 57 och angiven rättspraxis).

252 I förevarande fall har emellertid sökandena inte på något sätt visat att kommissionen, genom att anta den ifrågasatta förordningen, uppenbart och allvarligt har överskridit sina befogenheter. Förstainstansrättens undersökning av de grunder som har anförts till stöd för talan om ogiltigförklaring har inte heller visat att kommissionen på något sätt har handlat rättsstridigt vid antagandet av den ifrågasatta förordningen.

253 Under dessa omständigheter kan inte heller skadeståndstalan bifallas.

254 Av det ovan anförda följer att talan i respektive mål skall ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

255 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, inklusive kostnaderna i det interimistiska förfarandet. Eftersom sökandena har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas.

256 Enligt artikel 87.4 i rättegångsreglerna skall intervenienterna bära sina egna rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande dom:

1) **Målen T-94/00, T-110/00 och T-159/00 förenas vad gäller domen.**

2) **Talan i målen ogillas.**

3) **Var och en av sökandena skall bära sin rättegångskostnad samt ersätta kommissionens rättegångskostnad, inklusive kostnaderna i det interimistiska förfarandet, i det mål som den har väckt.**

4) **Intervenienterna skall bära sina egna rättegångskostnader.**

Jaeger Lenaerts Azizi

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 14 november 2002.

H. Jung

Justitiesekreterare

K. Lenaerts

Ordförande